

Diari de Girona

Diumenge 6
de març de 2011

Dominical

Reportatge
L'art de l'impossible
Més de 100.000 persones ja han
visitat a Besalú el museu dedicat
a les miniatures. PÀGINES 2, 3 i 4



Arquitectura gironina
A prova de tancs
Una tesi doctoral demostra
l'extraordinària resistència
dels ponts medievals. PÀGINA 11



Reportatge **El món des d'Olot** «Karris» fotografia Nova York i l'Havana des de casa. PÀGINA 5 Reportatge **Deu anys de negritud** El Black Music Festival. PÀGINES 6 i 7 Entrevista **Luis A. Branda** «El metge ha de parlar el llenguatge del pacient» PÀGINA 9

SUPLEMENT **MOTOR** ✱ **Un felí de 550 CV:** Jaguar desenvolupa la nova versió S del seu espectacular cupè XKR. PÀGINA 20



Patricia Ribera Riera
Directora

HoloVital

APRIMAMENT

Un mètode desenvolupat a França per un prestigiós especialista, basat en antigues tècniques orientals

Com aprimar-se i mantenir-se amb un mètode natural, agradable, eficaç i durador. Es poden perdre de 15 a 18 kg en 9 setmanes.

- Sense passar gana • Sense agulles • Sense medicaments ni altres productes
- Sense patir depressions. Amb massatges, digipuntura i una alimentació equilibrada basada en principis energètics.

☎ 972 20 53 35 - Fax: 972 41 01 87
C/Pare Maria Claret, 14, 2n 2a - 17002 GIRONA



**Primera
visita
gratuïta**



FOTO PORTADA: MARC MARTÍ (A DALT, LLUÍS CARRERAS OBSERVA UNA DE LES PECES EXPOSADDES AL MUSEU DE LA MINIATURA; A BAIX, ÀNGEL LÓPEZ A BESALÚ AMB LA SEVA TESI).

6 de març de 2011

SUMARI

5 Reportatge

El món des d'Olot

Antoni Carrera «Karris» usa les noves tecnologies per captar imatges de ciutats com Nova York o l'Havana des de casa.

6 i 7 Reportatge

Deu anys de negritud

El Black Music Festival arriba a la desena edició plenament consolidat per la combinació d'estrelles i artistes locals.

9 Entrevista

Luis Alberto Branda

Catedràtic de Medicina i professor associat a la UdG, hi aplica un innovador mètode docent basat en resoldre casos.

10 Reportatge

L'adolescència

11 Arquitectura

A prova de tancs

Una tesi doctoral demostra l'extraordinària resistència dels ponts medievals que hi ha a les comarqueds gironines.



Dominical

Passeig General Mendoza 2.
17002 GIRONA.
Telèfon: 972 20 20 66

Director
Jordi Xargayó

Cap de redacció
Alfons Petit

Administrador
Fèlix Noguera

Publicitat
Paco Martí

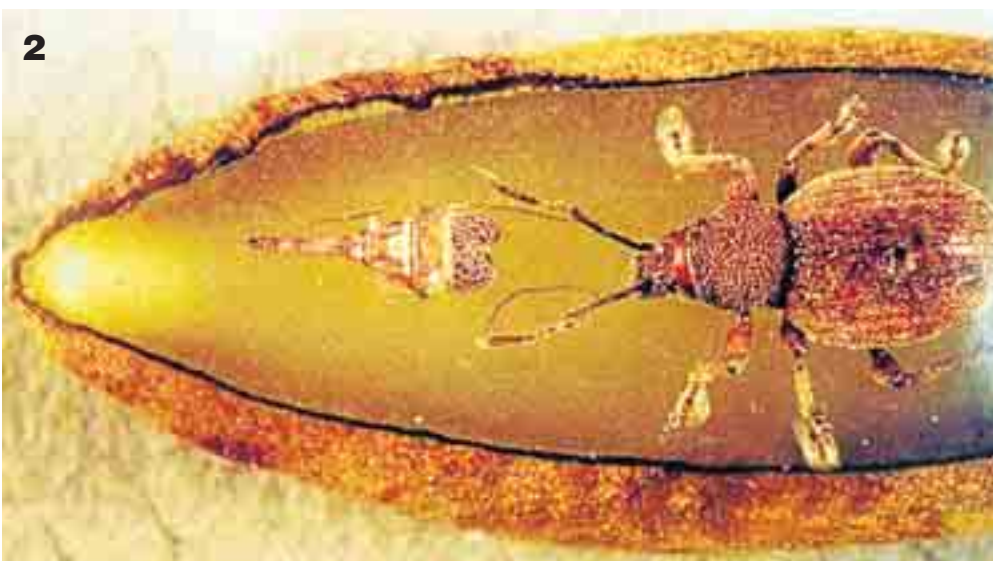
Dominical

2 Dominical
Diumenge 6
de març de 2011

L'art de l'impossible

Més de 100.000 persones ja han visitat a Besalú la col·lecció de miniatures de Lluís Carreras, exposada al museu Micromundi

TEXT: JOAQUIM BOHIGAS FOTOGRAFIA: MARC MARTÍ



Una torre Eiffel damunt d'una llavor de rosella. O dotze camells caminant pel trauc d'una agulla. És l'art de l'impossible. Aquest podria ser l'eslògan publicitari de Micromundi, el museu de miniautures i microminutatures de Besalú, una proposta a mig camí entre la cultura, la pedagogia i el gust per la innovació lligada amb la tècnica. És només una part de la col·lecció particular de Lluís Carreras (Girona, 1942), amb trajectòria personal i professional lligada a la joieria, que va obrir a la localitat garrotxina, al 2007, un museu (el projecte va arrencar el 1999) per mostrar un fons on són explícites la paciència, l'estètica, la precisió, el domini tècnic i les ganes per les coses ben fetes. El Museu, defensa el propietari, pretén demostrar fins a quin punt pot arribar la «capacitat creativa» de l'individu sempre que existeix «una intencionalitat» i afany de superació. Micromundi, una iniciativa privada sense subvencions públiques, és un museu únic a Europa (pel concepte i execució), explica el col·leccionista, tot i que hi ha un parell de fons semblants també oberts al públic. Un museu que «trenca» el concepte clàssic de miniatures. Micromundi està situat a Cal Coro, un edifici de tall racionalista de Besalú que havia acollit

una fàbrica textil i, amb anterioritat, el lloc on havia estat erigida l'abadia de Sant Pere. Des de 2007, han passat per la instal·lació més de 100.000 persones, amb increments anuals.

El museu, segons explica Carreras, és fruit del propòsit de donar a conèixer, de «forma còmoda i divertida», una selecció d'una col·lecció que suma més de 5.000 peces adquirides arreu del món, en indrets com ara França, Rússia, Mèxic i la Xina. Unes 2.000 estan exposades. El propietari, que ha viatjat per comprar-les personalment, explica que la «dificultat» per trobar les peces, a causa que hi ha pocs artistes «capaços» a partir d'un nivell d'escala, impedeix que les miniatures siguin un àmbit cultural més popular. Per les hores de feina i un mercat de compradors reduït, les obres es fan, sovint, per encàrrec. Carreras posa l'exemple d'una de les miniminatures que capten més l'atenció del públic: un taller de fusteria amb Gepetto i Pinotxo reproduït dins la clova d'un festuc, que medeix 1,5x1 centímetres. L'artista que la va crear, Pascale Casarosa (Lió, França), s'ha especialitzat en el personatge de fusta de Carlo Collodi i elabora sota comanda. Lluís Carreras defensa que les miniatures són «obres d'art gens convencionals» i la proposta de mostra públi-

3



Reportatge

3 Dominical
Diumenge 6
de març de 2011

Fotos:

1 La miniminiatura que escenifica, en una clova de festuc, el taller de fusteria de Gepetto i Pinotxo.

2 La Torre Eiffel, col·locada tridimensionalment damunt la llavor d'una rose-lla. El conjunt es troba sobre la meitat d'un pinyol de dàtil. El visitant pot observar, amb el microscopi, la barana del primer pis i la trama metàl·lica que identifica l'icona de la capital francesa.

3 Les condicions ambientals de percepció de la sala de miniatures faciliten la immersió del visitant en cada escena. En la foto, la farmàcia del segle XIX.

4 Lluís Carreras i, al fons, l'edifici de Cal Coro de Besalú, que va ser rehabilitat a fi d'acollir el museu.

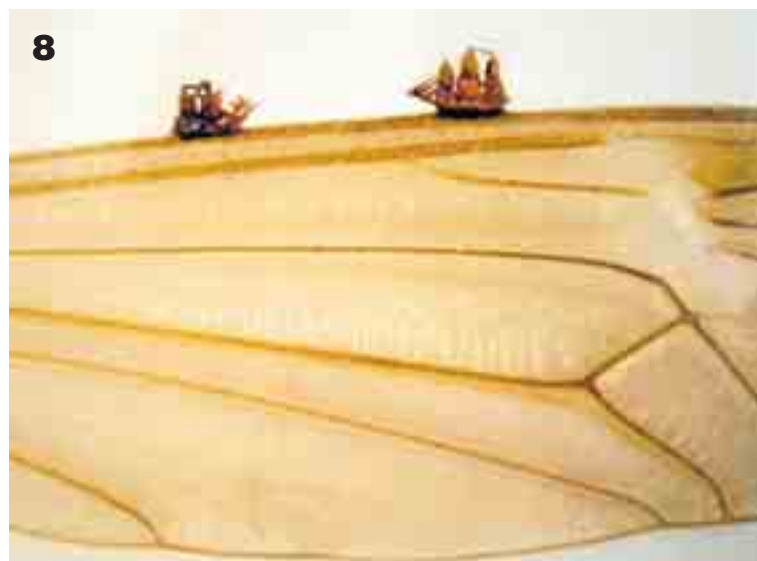
5 La botiga mixta «Candelaria» recull més de 200 variats objectes mexicans.

6 Visió general de la sala de les miniminiatures, que s'observen amb lupa.

7 Un elefant s'aguanta, amb un sol peu, damunt la punta d'una agulla.

8 Dues caravel·les navegant al cantell de l'ala d'un insecte. Les peces estan fetes amb una aleació d'or i coure.

9 Tabaqueres d'Orient, amb inscripcions que fan referència al motiu de les elegants composicions. Són ampolletes de vidres de color pintades per dins amb un pinzell d'un sol pèl.



ca que ha desenvolupat té l'espectacle com a referent, cosa que el diferencia de la concepció clàssica del recinte museístic.

La voluntat didàctica, que supera la simple exhibició, i de diversió pels sentits de Micromundi, va portar Lluís Carreras a dividir el recinte en tres sales, amb colors diferents, que faciliten l'observació, amb les peces distribuïdes segons el nivell d'escala. Cada estança està dissenyada de manera diferent a fi de facilitar una percepció única (cercant la immersió psicològica del qui contempla) i, alhora, diferenciada amb les dues restants. Carreras parla d'«ambients» i «dimensions», i explica la paradoxa que un museu tematitzat en la miniatura necessita «molt d'espai» (Micromundi ocupa més de 400 metres quadrats) perquè, per exemple, és imprescindible una superfície suficient que permeti una visió evocadora. També hi ha una sala multifuncional que ha d'acollir exposicions temporals, i altres activitats culturals.

MINIATURES

La primera sala és la de les miniatures, amb una dotzena d'escenes úniques al món que representen comerços (amb entre 200 i 300 peces cadascun) de diferents èpoques, expressament

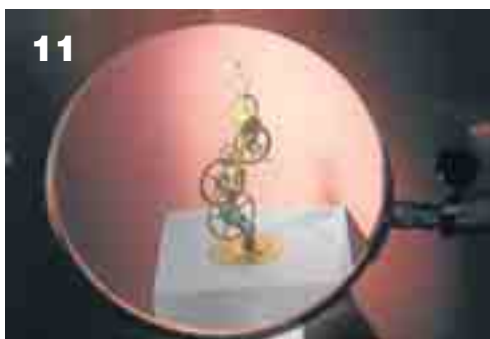
dissenyats i realitzats, en una superfície màxima de 45x35x27 centímetres. Són d'artistes de diferents països perquè fossin explícits «criteris i tècniques diversos». El col·leccionista calcula que el temps dedicat a elaborar cadascuna de les escenes ronda els 30 dies. I diverses hores cada peça de la composició. Lluís Carreras posa l'exemple d'un ebanista francès, Adam Pasqual, dedicat a fer moble d'estil clàssic, que és l'autor de l'espectacular farmàcia de finals del segle XIX exposada a Besalú. El mobiliari és de fusta de perer (adequada per elaborar peces tant petites) i té treballs de tall, de motius florals, esculpits tal com són en l'original. A més, els pots són de porcellana i els recipients, de vidre bufat (mateixos materials que a tamany natural). En ambdós casos, hi ha l'indicatiu de l'herba que hauria de contenir. El responsable de Micromundi raona que els artesans que realitzen aquest tipus de treballs són doblement creatius: pel disseny i per la tècnica adaptada que fan servir. L'artista va recuperar, per a la miniatura, la tradició del segle XVIII de fer maquetes per discutir la distribució de les diferents parts abans de construir un edifici important. Aquí, com a la resta de la primera sala, l'escala és 1:12, que significa que cada peça és 12 ve-

gades més petita que en la realitat. Com a afegit en la dificultat, les obres són molt precises en detalls per transmetre versemblança, implicant un període de documentació. Els llums funcionen. «No és el decorat d'un teatre, en què allò que no es veu és buit», comenta el propietari. La finalitat és cercar la «sensació de realitat anímica i mentalment». L'esmentada escala és un estàndard de referència per artistes i col·leccionistes per facilitar l'intercanvi de peces per a diferents escenes. En aquesta sala, la percepció, a causa del tamany, pot ser en parella perquè es fa a simple vista. La foscor (ambiental) permet que el visitant «entri» dins la representació. Cada escena és il·luminada amb una senzilla làmpada. La percepció a ull nu determina la consideració de miniatura.

MINIMINIATURES

La segona sala és la de les miniminiatures. N'hi ha exposades una trentena, cadascuna de les quals amb una mitjana d'unes vint figures diferents, en un espai expositiu més clar en què es conjuguen els colors salmó i verd. L'escala no és, en aquesta, estàndard, però la visió sempre es fa mitjançant una lupa. Les peces poden arribar a ser fins a 500 ve-

(Continua a la pàgina 4)



Fotos:

10

Visió a detall de l'homenatge a Charles Chaplin (Charlot) a partir de la pel·lícula *Temps moderns* (1936).

11

L'homenatge a Charlot, que és una miniminiatura, vist des de la lupa. El personatge, fent equilibris i amb plo-mall vermell, intenta treure la pols de la maquinària.

12

Primer pla de l'Arca de Noè, en què el personatge bíblic condueix tots els animals. L'arca està feta amb mitja clova de nou. El grau de precisió és molt rellevant. A tall d'exemple, hi ha uns papagais enfilats a la barana de l'arca i unes tortugues surten de l'aigua per poder-hi pujar.

13

Pla general de l'arca, amb la lupa que fa de referència de l'escala de la peça.

14

Un tren que circula pel trau d'una agulla. És un aparell amb sis vagons. La peça està realitzada amb una aleació de coure i or. Aquesta composició impedeix l'oxidació.

(Ve de la pàgina 3) gades més petites que en realitat. Admirant-les, el visitant verifica el que Carreras explica sobre alguns trets dels artistes creadors pel treball artesanal que fan. Indivíduos introspectius, que viuen fora de les grans aglomeracions urbanes, amb tendència a la solitud, acostumats a treballar amb pocs materials i en espais reduïts. Anònims.

Cada miniminiatura està il·luminada amb precisió. Una llum direccional que «només clarifiqui la peça i, alhora, no la perjudiqui», divulga. El punt d'exposició està envoltat per una esfera de vidre que permet observar, a manera de comparació, cada obra amb i sense la lupa i, per tant, copsar, i «valorar», «la dificultat» de realitzar-la. Lluís Carreras ensenya, com a exemple, una pista de circ que té 18 personatges, i diversos animals, realitzada pel mexicà Ricalde. «Un dels mèrits, com a escultors en miniatura, és la transmissió de la sensació de moviment», narra. També, com a excepcionalitat, és la recerca contínua de solucions tècniques en cada nova representació, sempre buscant, com a repte personal, «un pas més». La sala de miniminiatures convida a la «imaginació» i al trencament d'algunes regles de la lògica establerta en el món real. El col·leccionista ho manifesta ensenyant un elefant equilibrista que s'aguanta, amb un peu, damunt la punta d'una agulla inclinada. Pocs metres al costat, una elegant formiga fa funambulisme amb una ombrel·la oberta a les mans. En els dos casos, l'autoria és de Pascale Casarosa. Per fer una miniminiatura, cal des de dos a tres mesos de treball.

MICROMINIATURES

La darrera sala alberga una dotzena de microminiatures. L'«efecte túnel» que el col·leccionista ens havia avisat (de minipeques, a cada vegada més petites) es fa realitat. Aquí, sota l'embol-

10



call dels colors taronja i blau, les representacions poden arribar fins a 100.000 vegades més petites que a la realitat. És el motiu pel qual l'observació de les peces es fa amb uns microscopis preparats, expressament per a cadascuna d'elles, a París. No són observables a ull ni amb una lupa, i aquesta és la diferència que les identifica amb les miniatures i les miniminiatures. Els artistes, en el cas de les micro, col·loquen, com a base, les obres en elements fàcilment identificables a fi que l'espectador prengui consciència de l'escala. Dos exemples: les obres *Dos caravel·les al cantell de l'ala d'un insecte*, que medeix 0,5 mil·límetre, i *Tren en el trau d'una agulla*, de 2. En ambdós casos, d'Anatoly Konenko (Rússia).

Les microminiatures són exemple de posar a la pràctica allò que sembla impossible. Carreras manifesta, per justificar la complexitat de la tècnica, que una de les obres, la Catedral de Girona, de David Reyes (Còrdova), pintada sobre el cap d'una agulla, està feta usant la punta d'un pèl de pestanya, a causa de la flexibilitat i l'acabament adequat. Una superfície no sol superar els dos mil·límetres. Una altra dificultat de creació és, d'entre altres, poder evitar que el pols de la mà faci malbé l'obra. Com a mètode, els artesans deixen de respirar durant uns 20 segons, cosa que permet, amb una pulsació del cor baixa, un moviment qualificable d'automàtic, però precís, per aconseguir un traç perfecte. Posteriorment, és necessari agafar uns minuts de descans. No poden treballar massa temps seguit perquè necessiten molta concentració. Igual dificultat per l'obra a *Pont de Besalú*, del mateix autor. Un artista tarda, sempre per encàrrec, un mínim de quatre mesos per fer una peça d'aquestes amb el risc de «fracassos estrepitosos». Qui encarrega pot suggerir un tema. D'altres vegades, és l'artista qui pro-

posa. El col·leccionista argumenta que, en aquest àmbit, els professionals, a més de millorar la qualitat, tenen gust per «anar cap a la perfecció», en «superfícies cada vegada més petites», amb «proposes singulars» i a partir d'un «llenguatge propi». La «dificultat» els empeny fins a topar amb la seva «capacitat creativa».

Precisament, les tècniques utilitzades són les preguntes més habituals plantejades pels visitants a Micromundi. El microscopi causa que vagin descobrint nous elements («els detalls, la perfecció...») de la composició cada vegada que observen, de nou, una obra, a manera de redescoberta. «No és un joc de mans, no hi ha truc», ens diu acabant la visita.

COL·LECCIONISME

Lluís Carreras remet a la idea de l'objecte en miniatura entès com a talismà («poder de la peça») en les societats primitives com a primer precedent del seu col·leccionisme. Sobretot, en remarca la portabilitat fora del lloc de culte (santuari). «Defensava dels perills i ajudava a tenir una bona cacera», cita. Amb el temps, continua divulgant, els homes i dones primitius es van fixar en els materials, i aquells objectes de protecció i ajuda van esdevenir valuosos permetent l'intercanvi. Satisfetes les necessitats bàsiques, van cercar, en aquests objectes, la variable estètica i començaren a utilitzar metalls preciosos per a l'elaboració de medalles, collarets... abocant al naixement de la joieria. El propietari de Micromundi lamenta que, ara, en una societat tant consumista com la que estem immersos, es valori més el material amb què està feta una obra que el propi factor artístic.

Obert durant gairebé tots els dies de l'any, Lluís Carreras defensa que Micromundi (www.museuminiaturesbesalu.com) complementa la resta de l'oferta turística de Besalú.

El món des d'Olot

El fotoperiodista olotí Antoni Carrera «Karris» se serveix de les noves tecnologies per captar imatges de ciutats com Nova York o l'Havana sense sortir de casa seva, a la capital de la Garrotxa

TEXT: XAVIER VALERI

Antoni Carrera Karris és a casa seva, a Olot, i a través de l'ordinador contempla imatges en temps real de Nova York. Quan en veu una que li resulta especialment interessant, prem un botó del seu iPod Touch i la captura. Acaba de fer, des de la capital de la Garrotxa, una foto al cor dels Estats Units.

Nascut a Olot el 1963, Karris és un fotoperiodista format a la Universitat Autònoma de Barcelona que també va fer estudis de Belles Arts a la seva ciutat natal. De sempre ha combinat la trajectòria professional com a fotògraf (actualment treballa per a agències de periodisme dedicades als esports) amb la pràctica artística, bé a través de la pintura, la fotografia o el vídeo. El seu últim projecte en aquest camp és aquest de fer fotografies a distància; fins ara n'ha captat a Nova York i l'Havana (Cuba).

El sistema funciona gràcies a la irrupció de noves tecnologies que ho faciliten, perquè fa uns anys hauria estat impensable. I necessita també de la col·laboració d'una persona que instal·la o transporta una càmera mòbil per l'indret que es vol fotografiar. Des del seu ordinador, Antoni Carrera pot connectar-se via satèl·lit amb la càmera i contemplar en temps real les imatges que aquella transmet. L'iPod Touch, un giny que entre d'altres funcions està dotat de dues càmeres, la qual cosa possibilita la realització de videoconferències, és l'última peça de l'engranatge, la que li permet al fotògraf captar aquella imatge que crida la seva atenció.

En els casos de Nova York i l'Havana, el col·laborador d'Olot, la persona que li permetia veure allò que passava a milers de kilòmetres de distància de casa seva, ha estat Jakob Waxler, propietari de la productora cinematogràfica Alias Films. A Nova York, per exemple, el col·laborador de Carrera es movia per la ciutat amb la càmera mòbil, mentre Antoni Carrera des del seu estudi d'Olot visionava les imatges que Waxler li transmetia. Quan observava un rostre, un grup de persones o un paisatge que li semblava interessant, premia el disparador.

En aquests moments, Karris torna a col·laborar amb Jakob Waxler. El motiu del reportatge actual és l'illa de Cuba, i l'ha batejat *Cuba-Cam 2011*. Carrera ja l'està difonent a través d'Internet, un sistema que va usar també per donar a conèixer les fotografies de Nova York –ho va fer el Nadal passat, amb el títol *The life in New York*–. Concretament, el treball del fotògraf olotí es pot seguir a través de Facebook i de diverses agències de notícies i altres xarxes on-line, com *Noticanarias*, *Ireport/CNN*, *Boottup*, i *Gaceta de México*.

ART DIGITAL I ÚS PERIODÍSTIC

Karris valora la captació d'imatges a distància com un sistema per fer art. Segons ell, a través de la distància l'autor es pot dedicar a buscar elements: figures humanes, línies arquitectòniques, paisatges o edificis. Després, en base al conjunt creat, l'autor pot aconseguir una oferta d'art digital. Segons ell, aquest nou concepte artístic ja té una incidència important als Estats Units i a països de Sud-amèrica. «A Espanya i a Catalunya el desenvolupament de la captació digital és més complicat perquè l'ús de les noves tecnologies per a finalitats artístiques encara no s'ha implantat», assegura.

Es tracta, segons explica, d'un art estrictament digital, només apte per ser difòs a través de pàgines web i blogs. En canvi, de moment és impossible el trasllat de les imatges capturades amb aquest sistema al paper perquè «tenen un format massa petit i no tindrien prou qualitat reproduïdes en paper fotogràfic».

D'altra banda, Karris considera que aquest sistema de captura digital d'imatges a distància pot ser bo per evitar els riscos dels reporters que han de buscar imatges en llocs en conflicte. Posa com a exemple els recents incidents a la plaça Tahrir del Caire, a Egipte, on van so-



Fotos:

1 Antoni Carrera observa una imatge de Nova York a través del seu ordinador, a Olot, i la captura amb l'iPod Touch.

2 El fotoperiodista olotí Antoni Carrera «Karris» a l'estadi del Nàstic de Tarragona.

3 i 4 Dues imatges captades a l'Havana.

5, 6 i 7 Tres fotografies de Nova York fetes des de la capital de la Garrotxa.

vintejar les agressions a periodistes. «Caldria que algú tingués la valentia de posar-hi la càmera i després d'anar-la a treure», apunta.

També dins del context informatiu, Antoni Carrera treballa en la captura d'imatges digitals

en el món de l'esport. Així, té en projecte captar en imatges estàtiques tot el que passa en un estadi de futbol durant un partit, amb la intenció de generar posteriorment un efecte de moviment amb aquestes imatges fixes.

Un cartell ben variat

Morcheeba, Eli «Paperboy» Reed, James Hunter, The Wailers i Esperanza Spalding són els caps de cartell de l'edició de 2011 del Black Music Festival, que se celebrarà entre divendres que ve, 11 de març, i el 15 d'abril, en diferents espais de Salt, Girona i Bescanó (encara que també s'han fet concerts previs, inclosos en el programa del certamen, a Figueres, Barcelona, la Celler de Ter, Osor, la Bisbal d'Empordà i Banyoles). Al marge de les estrelles internacionals abans esmentades, els organitzadors del Black Music Festival han inclòs en la programació una àmplia representació de músics locals, que de fet hi són majoria.

Així, els artistes que participen en l'edició d'aquest any del festival són Black Music Experience amb Damià Olivella, Brassville Walkers, The Wailers, Mad Muasel, Country Boppers, The Basement, Achilifunk amb l'Original Jazz Orquestra del Taller de Músics, Urban & Live Band, Triphasic (Llibert Fortuny, Gary Willis i David Gómez), Black Zoco, Pau Morales & JN Band, La Banda del Yuyu, The Forrest Band, James Hunter, The Gramophone Allstars, La Vella Dixieland, SFDK, OSE, Cardova, Morcheeba, Radical Animal Beat, Eli «Paperboy» Reed and The True Loves, Lone Rhino Club, Esperanza Spalding i Toni Beiro & La Resistència.

Els concerts es faran a La Mirona de Salt, el Teatre de Bescanó i en tres escenaris de Girona: l'Auditori, El Cercle Cafè i Tourmix (Platea).

El Black Music Festival (BMF) celebra, amb l'edició del 2011, que comença dijous, el seu desè aniversari. Aquell petit festival de blues que va ocupar els escenaris de la sala La Mirona de Salt, ha evolucionat i s'ha consolidat com un referent inexcusable de la música negra a Catalunya i els circuits europeus.

Els orígens remots del certamen cal buscar-los l'any 2002 en el Primer Festival de Blues de Salt. Va ser una de les primeres activitats que es van programar a La Mirona, que iniciava el seu camí com a sala de concerts i tot just anava definint el seu perfil. Aquella primera nit de blues es convertiria l'any següent en el Black Music Festival amb el perfil que coneixem. La idea inicial prenia el blues (de la mà del jazz) com a música negra o afroamericana per excel·lència i totes les ramificacions que se'n deriven: rythm'n'blues, soul, ska, reggae, funk o hip-hop. L'amplitud d'estils garantia un major ventall de músics potencials i, tanmateix, poder arribar a un públic més ampli. Per a Jordi Planagumà, director del Festival, «vam veure que hi havia una gran tradició de festivals de blues i també de jazz. No tenia molt sentit fer-ne un altre; el que sí vam veure era que no hi havia un festival que englobés la música negra en general... I aquest va ser el nostre camí».

El plantejament clar de combinar tant artistes novells com consagrats, creant un punt de reunió d'artistes internacionals amb estatals i catalans, va portar a les primeres edicions del BMF a poder veure músics com Johnny Winter, John Mayall o la John Spencer Blues Explosion al costat de Big Mama & Joan Pau Comellas, Fito & Fitipaldis, Arianna Pueyo o Toni Beiro. Tot i això, el BMF s'ha caracteritzat per anar fent petites passes, edició rere edició. «No vam voler muntar un megafestival des dels inicis —diu Planagumà— perquè moltes vegades això és sinònim de fracàs. Qualsevol entrebanc en podia fer perillar la continuïtat. Nosaltres hem anat creixent de mica en mica amb cada edició». Tot i això, admet que un primer impacte va ser el concert del guitarrista albí Johnny Winter a la segona edició del festival, que va tenir una important repercussió i va donar una imatge de seriositat i capacitat organitzativa.

NOMS HISTÒRICS

Aquesta combinació de músics consagrats de la història de la música amb d'altres més innovadors i actuals és un dels grans actius del festival. El músic Lluís Costa creu que el BMF és «un festival amb ànima, que a més té un gran caràcter didàctic per esgarapar l'interès de grans llegendes al públic jove». I és que per l'escenari gran de La Mirona han passat alguns dels personatges que han escrit el seu nom amb lletres d'or a la història de la música. El públic gironí ha pogut tenir al davant icones de la talla i la importància de John Mayall (que va rebre a la porta el aficionats i els va saludar d'un en un donant-los la mà i signant discos i fotografies), Chuck Berry (autèntic pare del rock and roll), Billy Preston (col·laborador en el seu moment dels Beatles i els Rolling Stones, a banda de ser una de les referències indiscutibles de la música negra), o Bill Wyman, dels Stones, entre d'altres. Jordi Planagumà no té cap dubte que «el fet de portar noms històrics era un repte als inicis del festival: eren l'essència de la música negra i volíem que els festival fos també això, concerts històrics i difícilment repetibles».

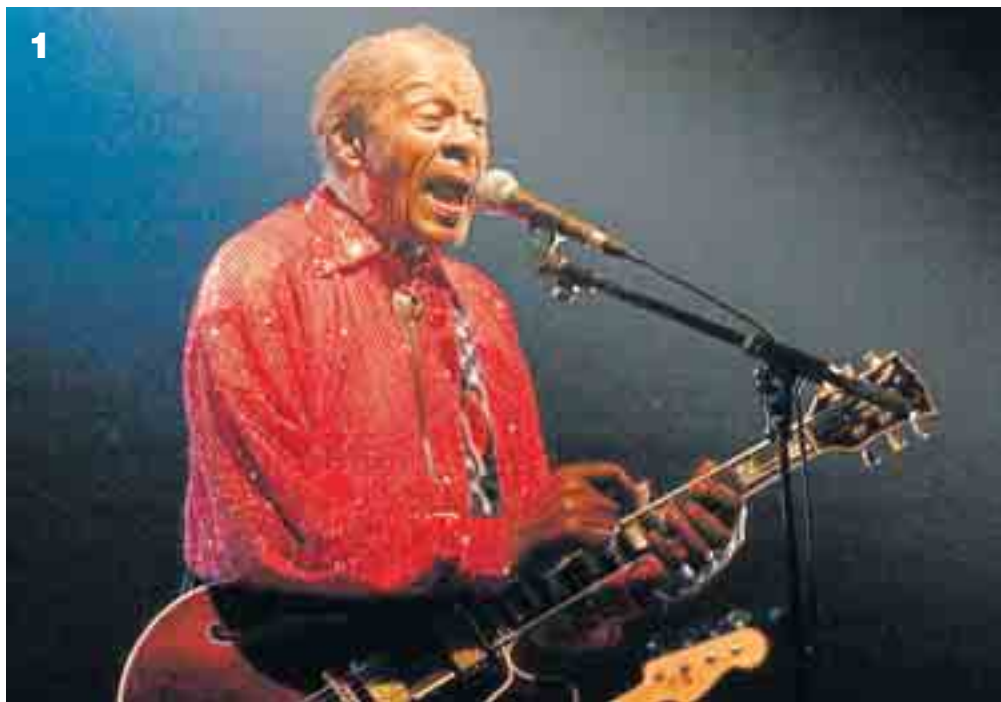
El camí per portar aquestes figures de primera línia mundial no va ser fàcil, però. En ser un festival novell calia explicar-ho tot als músics dels del principi: què era el BMF, on es feia, quin públic tenia, qui ho organitzava... Planagumà reconeix que «va ser una feina molt dura i complicada». En el cas de Chuck Berry, per exemple, va caldre anar a Londres per parlar directament amb el seu agent, perquè sinó hi havia manera. Tot i això, aquella actuació d'un dels pares del rock and roll va representar la consolidació del festival a nivell de públic.

L'actuació de Bill Wyman l'any 2009 va costar tres anys d'intenses negociacions i contactes. A Wyman li agradava el festival, però li feia «mandra» haver de viatjar. No vol agafar un avió de cap manera i només fa concerts pel Regne Unit i alguna gira centreeuropea. Venir a Salt per fer un sol concert se li feia molt pesat. Però al tercer intent va ser la vençuda i va venir en tres des de Londres. Plangumà recorda com el «vam anar a recollir a l'estació de Girona, i va baixar entre tota la resta de gent, com una per-

Deu anys de negritud

El Black Music Festival estrena divendres a Salt la desena edició, plenament consolidat gràcies a la seva habilitat per combinar estrelles internacionals amb artistes locals de màxim nivell

TEXT: RAMON MORENO



músic Lluís Costa. De fet, el concert va ser un dels més concorreguts dels festival i, en tot cas, un dels que va reunir un bon grapat de músics professionals entre el públic.

Des de l'organització destaquen també com a fita important l'actuació dels Spin Doctors, que van venir a Salt des dels Estats Units per a un únic concert i van quedar tan encantats del festival que van demanar a la gent de La Mirona, sense èxit («ens va fer molta il·lusió, però no entrava dins dels nostres plans, representava una feina impressionant»), que els organitzessin tota una gira europea.

Però, de fet, una de les característiques del BMF és la combinació de noms històrics i músics per descobrir, però d'una gran qualitat. Aquest, de fet, és un dels atractius de tot festival, i en molts casos els «teloners» acaben esdevenint les grans sorpreses. Per a l'edició del 2011, Jordi Planagumà en destaca que «si ens fixem en el cartell d'enguany, podem veure que el 75% són grups de Catalunya. Això vol dir que aquí es fa molt bona música, tot i que de vegades no està prou reconeguda».

ACTIVITATS PARAL·LELES

Aquesta presència de músics locals queda aforada per la mentalitat de «club» que té el festival, combinant concerts en espais de petit format amb actuacions amb artistes de gran convocatòria a la sala gran de La Mirona, cosa que, sens dubte, ajuda a preservar-ne la qualitat. I és el any rera any el BMF ha anar ampliant les seues en les que es programen actuacions. Els



27 artistes o grups que participaran en l'edició del 2011 es repartiran en 13 espais diferents de les comarques gironines i Barcelona, on es va fer un concert de doble aniversari del BMF i la revista *Ruta 66*, que acaba de celebrar els seus primers 25 anys.

I també any rere any s'ha anat ampliant i completant el programa d'activitats paral·leles als concerts (evidentment, amb el nexa comú de la música negra), que esdevenen un complement essencial del festival. El cicle de cinema documental *Black Music & Films* ha esdevingut un espai amb vida pròpia i un elevat nivell de qualitat, que ha aconseguit un públic fidel. Jordi Planagumà fa incidència especialment en el taller de gospel: «No es tracta només de ser espectador del festival, sinó de convertir-se en

protagonista d'un taller i d'una actuació». Per a l'edició del taller d'aquest d'any s'han limitat els participants a 150 perquè no quedés desbordat.

NO CANVIAR L'APOSTA

El futur sempre és un repte, però des de l'organització es té clar que el BMF passa per un moment dolç. A nivell català i estatal el festival està prou consolidat i també a nivell europeu ja es comença a conèixer. Hi ha un públic fidel que ve a veure determinats caps de cartell, aprofitant els vols de baix cost a l'aeroport de Girona, i molta gent de la Catalunya Nord i el sud de França.

Per a Jordi Planagumà «la filosofia és precisament no canviar aquesta aposta i aquests va-

lors del festival: no volem anar a grans recintes, volem fer passos petits i meditats en cada edició i conservar aquest concepte de «culte» i de qualitat». El guitarrista Lluís Costa també espera que «el futur del festival tingui la mateixa línia de continuïtat». El director de La Selva Big Band, Ramon Alsina, igualment posa la mirada en el futur: «El millor concert del BMF encara està per venir. Potser el d'Esperanza Spalding d'enguany?». Nito Figueras, director de la Black Music Experience, posa el dit a la nafra quan diu que «veig el festival cada any millor. Jo el visc des de dintre, i cada any treballen més dur i amb més il·lusió per millorar-ne la qualitat. De fet, quan sona l'última nota del darrer concert, ja comencen a treballar en l'edició de l'any vinent».

Fotos:

1 Chuck Berry durant la seva actuació a la sala La Mirona de Salt l'abril del 2005.

Foto: Martí Artalejo.

2 Juan Perro a l'Auditori de Girona, el març del 2010. **Foto: Aniol Resclosa.**

3 La Mirona de Salt plena durant el concert de John Mayall, el març del 2004. **Foto: Marc Martí.**

4 Fito & Fitipaldis a La Mirona, l'abril del 2004, abans de convertir-se en una banda de masses. **Foto: Marc Martí.**

5 El músic nord-americà Jerry González va actuar a Salt en l'edició del 2008 del Black Music Festival. **Foto: Marc Martí.**

6 Txell Sust cantant a La Mirona el març del 2009. **Foto: Marc Martí.**

7 El músic saltenc Nito Figueras, impulsor i responsable de la Black Music Experience. **Foto: Marc Martí.**

La Black Music Experience

Per celebrar els deu anys del Black Music Festival, els assistents al concert d'inauguració del festival, el proper 11 de març a la sala La Mirona de Salt, rebran un CD de regal que recull nou temes enregistrats per la banda del festival, la Black Music Experience. La idea, llargament covada i sempre aparcada per motius d'organització, de fer una producció pròpia del BMF, es va concretar en l'edició del 2010 de la mà del músic saltenc Nito Figueras. Ell va ser l'encarregat de muntar una banda que expliqués l'essència del festival: un festival de música negra, no solament blues i jazz, sinó més aviat soul i funk. Nito Figueras es va posar al capdavant del projecte amb la doble comesa de bastir un repertori que resumís molts anys d'història de la música negra i també de trobar músic que no només fossin capaços d'interpretar els temes amb solvència musical, sinó amb un plus d'actitud que evidenciés



que a casa nostra es pot interpretar aquesta música amb la «tempera» amb què ho fan els qui beuen d'aquesta música com una cosa innata. Com diu Nito Figueras, «es tractava de fer una banda amb ànima, amb «soul» i formada per músics de casa nostra».

En un primer moment es va pensar en una única actuació, durant la inauguració de l'edició del Festival de 2010, però un cop es-

coltat l'enregistrament d'aquell concert es va decidir treballar els nou temes que van quedar més bé i editar-los en un CD que ha publicat la discogràfica RGB. El repertori inclou peces de Michel Jackson (*Workin' day and night*), Ray Charles (*Hallelujah i love her so*), Robert Palmer (*Addicted to love*), o els Rolling Stones (*Jumpin' Jack Flash*), entre d'altres.

La Black Music Experience ha tingut continuïtat més enllà d'aquell concert inicial i (després d'alguna altra actuació com la de les Fires de Girona de l'any passat i d'altres que ja tenen compromeses) repeteix a la inauguració del BMF del 2011, amb un nou repertori que serà un tribut als músics que han passat pel BMF al llarg d'aquest 10 anys: Ike Turner, Chuck Berry, Billy Preston, Tower of Power, etc. Segons Nito Figueras «és un homenatge a tota aquesta gent que ha vingut al festival i que són història de la música». **R. M.**

És la Xarxa un miratge de llibertat? Eugeni Morozov, un jove analista nascut a Bie-lorússia i establert als Estats Units, ha escrit a *The Net delusion* («L'engany de la xarxa») la crítica més poderosa contra la ciberutopia. Per a ell, Internet no només és un instrument d'alliberament amb el qual poder comunicar-se i expressar-se sinó l'eina més utilitzada pels governs autoritaris amb finalitats de propaganda o fins i tot per controlar millor la dissidència. Aquest control no l'exerceixen únicament les dictadures, el mateix govern dels Estats Units, arran de les filtracions de WikiLeaks, també s'ocupa de limitar la llibertat al ciberespai. D'acord amb Morozov i la seva tesi revisionista, Internet respondria en aquests moments més que a alliberar al món, a com no alliberar-lo.

L'exemple més habitual per referir-se al suposat potencial democratitzador de les xarxes socials ha estat el de Twitter durant les protestes que van seguir a les eleccions iranianes de juny de 2009. També es va parlar de la capacitat per mobilitzar milions de persones amb motiu de les manifestacions per la pau a Colòmbia el 2008, convocades a través de Facebook. Últimament, el protagonisme va recaure en un internauta d'Alexandria especialment actiu durant la revolució egípcia.

Morozov explica com després de les eleccions a l'Iran els funcionaris d'immigració van començar a interessar-se pels perfils a les xarxes socials dels iranians que arribaven de l'exterior, per identificar possibles sospitosos d'haver participat en les protestes. La tasca d'identificació es va veure a més facilitada per les nombroses fotos i vídeos bolcats a Internet. Morozov, nadiu d'un país que tritura els exponents de llibertat, ha escrit en el seu vibrant assaig: «Abans de l'arribada de les xarxes socials virtuals, els governs repressius havien de fer un gran esforç per descobrir coses sobre la gent vinculada als dissidents. Avui, en tenen prou de connectar-se a Facebook». La reacció contra la seguretat és ja una rutina al ciberespai. La poligàmia és il·legal a Turquia, però això no frena als turcs de buscar més dones a Internet. Els *narcos* mexicans usen les xarxes socials per recopilar informació sobre les seves víctimes i els neofeixistes russos utilitzen Internet per organitzar pogroms.

Els exemples restrictius de la llibertat a la Xarxa són, d'altra banda, considerables. Els operadors o intermediaris no han dubtat a cooperar quan han tingut oportunitat de fer-ho per defensar els seus interessos comercials davant dels governs poderosos. Hi ha el cas de Google i les seves concessions a la censura per poder operar a la Xina. O les recents decisions d'Amazon i PayPal de deixar de prestar-li els seus serveis a WikiLeaks per les pressions de Washington. Morozov manté que mentre hi hagi pel mig gent moguda pel negoci, els governs sempre trobaran la manera d'influir-hi. Com ell mateix escriu, «no s'ha d'esperar que les corporacions alliberin ningú en cap moment del futur immediat».

LA PREOCCUPACIÓ DE CLINTON

El 21 de gener de 2010, la secretària d'Estat dels Estats Units, Hillary Clinton, va parlar en un discurs de la llibertat a Internet com una de les primeres preocupacions de la política exterior americana. Segons Clinton, garantir aquesta llibertat seria decisiu en el manteniment de la pau i la seguretat mundials. Morozov creu que aquestes paraules pequen d'«excés d'optimisme», per no parlar d'«un ús creatiu de la història recent». No es pot dir de l'autor de *L'engany de la xarxa* que tingui pèls a la llengua. El seu llibre és molt més que un assalt a la retòrica política, perquè, com diu l'autor, darrere de molts dels elogis a la tecnologia es troba una combinació d'utopia i ignorància que tergiversa grollament el paper d'Internet.

Dos deliris de la ciberutopia que preocupen especialment Morozov són la creença que l'anomenada cultura d'Internet és intrínsecament emancipadora, i que la resposta a totes les preguntes importants sobre la societat moderna i la política es pot trobar a Internet. Partint de la mateixa creença errònia que Twitter podria fomentar la revolució a l'Iran —el 2009, en vigílies de les eleccions, el país tenia menys de vint mil usuaris d'aquesta xarxa social— o de la ingènua esperança que el reflex internauta es traduirà en una disminució de la violència a l'Àfrica i el Pròxim Orient. Finalment, no hi va haver revolució a l'Iran i els manifestants van ser,

El miratge de la llibertat

Per a l'analista Eugeni Morozov, autor del llibre «L'engany a la xarxa», el ciberespai no és només un instrument democràtic, sinó també una arma de repressió dels governs autoritaris

TEXT: LUIS M. ALONSO



blocs i la possibilitat de discernir entre el que és informació o rumor a penes existeix.

Eugeni Morozov convida els utopistes de la xarxa a estar atents davant dels equívocs missatges de llibertat. Als promotors de les xarxes socials només els animen els guanys, diu. I recorda: «La perillosa fascinació per resoldre problemes prèviament irresolubles amb l'ajuda de la tecnologia permet que partits amb interessos propis disfressin el que essencialment és propaganda per als seus productes comercials dins del llenguatge de la llibertat i la lliure expressió d'idees». Ni la televisió ni la ràdio tenen filtres basats en paraules claus que permetin als règims utilitzar «urls» i textos per suprimir llocs que considerin perillosos i tampoc és una pràctica habitual, ni tan sols en les democràcies més fràgils, el segrest de diaris. Però Internet deixa un camp lliure a la «puntada de peu al web». D'haver escrit el seu llibre una mica més tard, Morozov podria haver posat l'èmfasi en la polèmica Llei Sinde, aprovada al Congrés pel Govern i el principal partit de l'oposició.

primer, apallissats i, posteriorment, perseguits i reprimits gràcies a les pistes que van deixar sembrades per les xarxes.

No hi ha dubte que Internet ha estat un gran avanç tecnològic però en el seu món pul·lula una perillosa varietat de raons morals; tot això comptant que assistim als primers passos d'un nadó. Morozov invita al realisme com a prevenció abans d'endinsar-se a la jungla. El doble missatge sobre el ciberespai és, a més, evident. Clinton parla de protegir la llibertat cibernètica com a objectiu de la humanitat i, al mateix temps, Washington tracta intrèpidament de contenir el flux de cables de WikiLeaks.

De la mateixa manera que els governs intenten evitar el filtrat dels seus arxius secrets, els pares s'esforcen a protegir als fills de la persecució internauta. Els editors de llibres i de diaris busquen la manera de preservar els seus continguts enfront els depredadors, i els legisladors estudien l'aplicació de lleis per defensar la privacitat dels ciutadans temerosos de veure's filmats o gravats en qualsevol pàgina web o xarxa social. La calúmnia està estesa pels

«L'engany de la xarxa» és una anàlisi tan lúcida com controvertida. L'escriptor i historiadore Timothy Garton Ash, en un dels seus recents articles sobre la rebel·lió a Tunísia, va aplaudir la iniciativa de l'analista bielorús però, a la vegada, va assenyalar que, com passa amb qualsevol tesi revisionista, es basa en bona mesura en l'exageració. «Per descomptat que Internet proporciona armes als opressors a més de donar-ne als oprimits, però no, com sembla insinuar Morozov, en igual mesura. En conjunt, ofereix més elements als oprimits».

El cas és que Morozov ha escrit un assaig combatiu per desmentir la idea estesa, potser el vici, que tot pot explicar-se a través d'Internet. S'hi acull a fonaments de l'Escola de Frankfurt de fa un segle per criticar les possibilitats que ofereix Internet de distreure's i, al mateix temps, despreocupar-se de l'autèntic debat polític. Aquesta despreocupació beneficiaria als que fan trampes des del poder i als governs autoritaris. En definitiva, com ell mateix escriu, «la tecnologia canvia sovint, però la naturalesa humana gairebé mai».

Un aprenentatge basat en l'experiència, la feina d'equip i la visió crítica és allò que defensa aquest professional amb una llarga trajectòria internacional, que ara treballa per formar les noves generacions dels nostres metges des de la Facultat de Medicina de la Universitat de Girona.

Luis Alberto Branda (Montevideo, 1931), catedràtic de la Universitat McMaster, al Canadà, ha impulsat una pedagogia mèdica que ha revolucionat l'aprenentatge, l'ABP (Aprenentatge Basat en Problemes), que consisteix en la participació activa de l'estudiant en la formació, en el debat de casos i en el respecte i el coneixement del pacient en tots els àmbits. Branda, educador entusiasta, assessor de l'Organització Mundial de la Salut, va ser director durant vint anys del Programa de Biologia de la Reproducció al Canadà, i defensa que a Girona es pot formar un centre d'estudi i investigació punter.

Què ha de tenir un futur metge d'avui que no tingués un professional d'abans? Cal que tingui la mateixa competència tècnica, i a més, valors afegits, com actituds i professionalisme. Que sàpiga comunicar, amb respecte davant de la diversitat i que tingui habilitats de raonament crític, basat a mirar a la persona d'una manera total: en l'aspecte físic, psicològic i del seu entorn.

Fent un paral·lelisme simple, si em permet, seria com allò que apareix a la sèrie televisiva House? No. Seria un «no House». Tècnicament no hi ha cap queixa, però a nivell d'aptituds no té l'habilitat interpersonal que esperem d'un metge actual. Té un gran raonament clínic, però a costa de no tenir en compte la persona.

A Girona se segueix el mètode de la Universitat McMaster, del Canadà; en què consisteix? En la formació de l'estudiant, aquest s'enfronta a situacions i problemes que li permeten identificar allò que ha d'aprendre. Basat en un pla d'estudis i d'objectius innegociables de l'assignatura, l'estudiant comparteix, discuteix, treballa cooperativament. I els de tercer any, han de resoldre problemes.

No és un aprenentatge passiu? En absolut. L'estudiant construeix el seu propi coneixement, és constructivista i pren responsabilitats en el seu aprenentatge.

Quins són els dubtes més comuns dels estudiants gironins? Vénen d'una estratègia d'aprenentatge diferent. A menys que, com el meu fill, hagin anat a Montessori, on tenen un programa que desenvolupa habilitats. Ser actiu vol dir assumir responsabilitats. Abans l'estudiant tenia un període de repòs, l'ansietat augmentava amb els exàmens i tornava a la situació anterior. Aquí sempre aprèn. També tenim un programa de formació d'educadors, perquè no es van formar en aquest aprenentatge.

Ha passat per centres de Sud-amèrica i té la nacionalitat canadenca. Com arriba a la Universitat de Girona? Vaig ser convidat a fer unes conferències i tallers a l'Institut d'Estudis de la Salut de Barcelona. A Barcelona hi ha una unitat de l'Organització Mundial de la Salut, on vaig treballar uns tres anys. El degà de Medicina de la Universitat Autònoma de Barcelona em va convidar a establir-hi una Unitat d'Educació Mèdica, i a ajudar-los en el seu programa. I un dia, fent un taller a Girona, el degà em va convidar a la Universitat.

La Facultat de Medicina de la UdG estava en construcció... Em va semblar un desafiament, potser per això em mantinc més jove! Estem molt contents, el meu fill va al Montessori, la meva dona, que ha fet el Doctorat sobre el Segle d'Or espanyol, treballa a la Universitat... La meva dona és xinesa, per cert; com veus, som un exemple de la globalització (riu). És un plaer viure a Girona. L'Ajuntament em va cedir un hort on cultivo les meves tomates.

Ha estudiat l'embaràs. Hi ha la impressió que es practiquen massa cesàries, és cert? A l'època de la meva investigació era cert: avui hi ha tècniques més raonables, tot i que no co-

“El metge ha de parlar el llenguatge del pacient”

TEXT: MOISÈS DE PABLO FOTOGRAFIA: MARC MARTÍ



nec bé les estadístiques espanyoles.

El metge ha de ser un bon gestor emocional? El metge ha de ser gestor emocional, tenir dots de gestor, per detectar els problemes. Per exemple, en una optativa, hem vist una dona que va a veure al metge, i el talla d'una forma amenaçadora: això pot indicar alguna mena de problema.

Què aconsella a un metge gironí que comenci la seva tasca? Si s'acaba de graduar, que esculli una especialitat que li permeti un espectre ampli: pot ser medicina familiar i comunitària o medicina interna. Després pot subespecialitzar-se. I que segueixi desenvolupant habilitats.

La medicina del futur és més preventiva? Sí, i per això cal que el metge sigui capaç de fer diagnòstics, i que tingui intuïció per inter-

pretar darrere dels hàbits del pacient.

En viure més anys, tindrem noves formes de malaltia? Ens enfrontem al fet que la població envellaix i aquest grup té necessitats especials, des de tractaments farmacològics com a aspectes espirituals. Han de parlar amb el metge aquells que estan sols, que no volen estar en asils. Això és un gran canvi.

Com a assessor de l'Organització Mundial de la Salut, es pot parlar de malalties pròpies del primer món, com ara obesitat, estrès, depressions? Les dades de salut mostren les diferències amb els països emergents, que tenen patologies per a nosaltres desconegudes, i que ara incorporem. L'espectre de coneixement del metge és més ampli que en el passat.

Fins a quin punt les noves tecnologies ajuden a la medicina? No només en coneixement, el fet que algú pugui enviar informació del pacient, i s'analitzin les dades.... Però amb cura, això no és sub-

stitut. El metge de família no ha de mirar l'ordinador, m'ha de mirar a mi.

Hi ha centres especialitzats, com Can Rutí, a Badalona, punters en alguns aspectes... Seria bo que hi hagués més coordinació entre centres? Sí, cal coordinar-se més. A Girona, per exemple, l'estudiant té els matins dedicats a la clínica, i viu el dia a dia i la realitat de la feina. L'ABP és un element, però hi ha classes de laboratori i magistrals; és la integració entre el mestre i l'alumnat, i tenen l'oportunitat de desenvolupar tècniques d'entrevista clínica adequada. El metge ha de parlar el llenguatge del pacient.

Vol afegir alguna més? Volem desenvolupar tolerància i paciència. Tenim certa tolerància als errors perquè sabem que no han estat volguts. Ens autoavaluem per saber els nostres límits i que no es repeteixin.

“

En la formació de l'estudiant, aquest s'enfronta a situacions i problemes que li permeten identificar allò que ha d'aprendre. Basat en un pla d'estudis i d'objectius innegociables de l'assignatura, l'estudiant comparteix, discuteix, treballa cooperativament. I els de tercer any, han de resoldre problemes.

”

L'adolescència

Els canvis que experimenten els seus fills en aquesta etapa poden provocar confusió als pares; n'hi ha que són habituals en el conjunt dels joves, però també que poden assenyalar problemes

TEXT: JORDI BARRIS I SANTIAGO BATLLE (*)

(*) *Psicòlegs clínics infanto-juvenils i d'adults. Heia Psicologia, col.laboradors de Clínica Quirúrgica Onyar, GEM Olot i Hospital de Figueres (www.beiapsicologia.com)*

En el període comprés entre el final de l'escola primària i els primers anys de la secundària els pares sovint es preocupen o estan confosos pels canvis en els seus fills adolescents. Hi ha conductes i actituds que són normals i d'altres que poden merèixer una atenció especialitzada, tot i que cal tenir clat d'entrada que cada adolescent és un individu amb una personalitat única i amb interessos propis, els seus propis gustos, preferències i els seus propis disgustos o actituds que el molesten.

Hi ha molts factors comuns en el desenvolupament normal de l'etapa adolescent; alguns d'aquests comportaments i emocions que caracteritzen els joves durant la primera etapa de l'adolescència es descriuen a continuació:

– **Moviment cap a la independència:** Sorgiment d'un sentiment d'identitat pròpia; se sent estrany o acomplexat respecte d'ell mateix i el seu cos; conducta ambivalent i canviant que oscil·la entre les expectatives irrealistes o utòpiques i un baix concepte d'ell mateix; gran influència del grup d'amistats en qüestions com la forma de vestir, els interessos i les ideologies; el seu estat d'ànim sol passar per fases canviant i variables (passen de l'eufòria a estar irritables); les demostracions d'afecte cap als pares disminueixen, arribant adoptar en ocasions actituds grogüeres o poc respectuoses; es queixa de l'actitud dels pares cap a ell, sobretot per les limitacions amb què considera que interfereixen en la seva independència; ocasionalment, i sobretot davant de situacions d'estrès, tendeix a tornar a cap a formes de conducta infantils, sense capacitat per afrontar les dificultats com ho faria un adult.

– **Interessos futurs i canvis en el sistema de pensament:** Millora la seva habilitat en el llenguatge i el diàleg i això es tradueix en una millora en la seva forma d'expressar-se; té una visió de les situacions centrada en el present, només té interès per les coses actuals i pensaments molt limitats sobre el futur; adquireixen més importància els interessos intel·lectuals, junt amb un increment en la seva capacitat per al treball (físic i mental).

– **Sexualitat:** S'expressen sovint tímids, es posen vermells en els intercanvis més pròxims amb companys de l'altre sexe; el desenvolupament de les noies sempre sol ser abans que el dels nois; apareix l'interès per les persones del sexe oposat o descoberta progressiva de la inclinació sexual (tant heterosexual com homosexual); sovint, en la descoberta de la inclinació heterosexual apareixen pors sobre l'homosexualitat; elevada preocupació sobre el seu atractiu físic i sexual; canvis freqüents de relacions i d'amistats; dubtes existencials sobre si és normal o no.

– **Moralitat i valors:** Posa a prova les regles establertes (tant a casa com a l'escola) i comprova on són els límits a les seves actuacions; augmenta la seva capacitat de pensar de forma abstracta; es desenvolupen els ideals i se seleccionen models de comportament que seran reproduïts; s'experimenta amb el sexe i les drogues (alcohol, tabac, marihuana, pastilles,...).

Aquests comportaments descrits acostumen a presentar-los molts joves, essent considerats normals en aquesta fase de l'adolescència.

La mateixa situació de confusió la retroben els pares amb els joves que es troben en l'última etapa de l'adolescència (final de l'escolarització secundària i formació professional o de batxillerat); les següents dades podran ajudar a entendre aquesta fase del desenvolupament:

– **Moviment cap a la independència:** Funcionen amb un sentit de major independència i a la recerca de l'autonomia; tenen un sentit de la pròpia identitat més ferm i consistent; més capacitat d'anàlisi personal, examinen les seves experiències internes i pensen en el resultat de les seves accions; tenen habilitat per pensar en les conseqüències de les seves

idees; es caracteritzen per un augment en l'habilitat per postposar la gratificació o la satisfacció personal, toleren i saben demorar la consecució dels resultats; disminueixen els conflictes amb els pares; adquireixen més consistència personal que es tradueix en més estabilitat emocional; creix la seva preocupació cap als altres i la seva autosuficiència, que els permet solventar per si sols situacions conflictives; les amistats segueixen sent importants i continuen ocupant un lloc preferent entre tots els seus interessos.

– **Interessos futurs i canvis en el sistema de pensament:** Els hàbits de treball es fan més definits i estructuren millor la seva capacitat per organitzar-se; creix el seu interès sobre el futur; es comença a plantejar seriosament el paper que juga en la vida i quin ha de ser el seu rol personal, professional i relacional.

– **Sexualitat:** Sentiments d'estimació i afecte; apareixen les relacions serioses a nivell interpersonal; el sentit de la seva identitat és més ferm i consolidat.

– **Moralitat i valors:** Més capacitat per establir les seves pròpies fites i objectius; interès en el raonament moral; capacitat per fer ús de la intuïció, però també dels mecanismes d'anàlisi i síntesi; més ènfasi i defensa en la seva dignitat i amor propi; les tradicions socials i culturals tornen a guanyar importància dins del seu codi de valors i actituds.

DESENVOLUPAR LA PRÒPIA IDENTITAT

L'objectiu principal en la promoció de l'educació dels fills adolescents ha de ser desenvolupar la seva pròpia identitat, perquè pugui en-

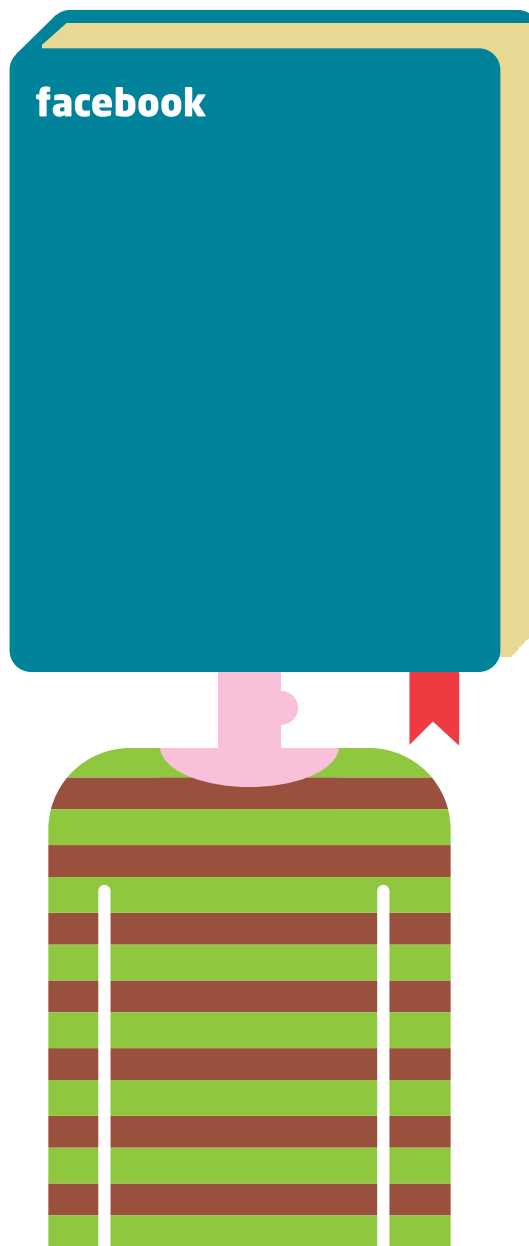
caixar dins de la societat i dins del grup d'amics de què es van envoltant. Els adolescents necessiten adquirir moltes destreses per poder assolir de forma exitosa la seva fita d'independència. Passa en ocasions que alguns adolescents no poden completar aquesta transició cap a la independència sense problemes; en aquestes situacions apareixen la tristesa i rebeldia pròpies dels adolescents, i també l'estrès dels pares en comprovar que les coses no funcionen en el seu fill. Començar a preparar el terreny de forma primerenca, sense esperar a trobar els problemes és la millor forma d'estar a punt per a l'adolescència dels fills.

A continuació es descriuen algunes de les formes com els pares poden preparar-se i preparar el seu fill (futur adolescent) per arribar a una transició sense inconvenients i amb més probabilitats d'èxit per assolir les realitzacions pròpies de l'adolescència: Promoure un ambient segur i d'estimació a la llar; crear una atmosfera d'honestat, confiança i respecte mutu; permetre al fill adolescent la independència apropiada i d'acord amb la seva edat; desenvolupar una relació amb el fill que li permeti confiar en els pares quan tingui preocupacions o problemes; ensenyar-li la responsabilitat bàsica per les seves coses i per les persones que l'envolten; ensenyar-li la responsabilitat bàsica d'ajudar a casa i de la importància d'acceptar les limitacions que se li imposen.

Aquests processos són prou complexos com per esperar a instaurar-los durant l'adolescència del fill; han d'aparèixer gradual-

ment i comencen durant la infància. Els anys de l'adolescència seran de menor estrès quan els pares i els fills han treballat conjuntament en aquestes tasques a través del desenvolupament infantil previ. En aquest sentit, estan ben comprovats el valor i la importància que tenen el fomentar un clima de diàleg i conversa comprensiva sobre els problemes per consolidar la relació entre pares i fills. Però desenvolupar aquesta relació requereix persistència i comprensió, a més de tenir ben present que aquesta es desenvoluparà de forma gradual; no es pot esperar que amb un adolescent a qui en etapes anteriors no se li ha dedicat prou temps, s'estableixi una relació sòlida i de confiança. Caldrà instaurar o refer en primer lloc una base que serveixi per iniciar la relació. És per això que els pares haurien de preveure que les actuacions que realitzin amb els seus fills en edats infantils els serviran de plataforma per mantenir una correcta relació quan aquests siguin adolescents; han d'aprofitar l'ocasió per passar temps durant els àpats, en les estones d'oci fent activitats conjuntament i implicant-se en les activitats que són d'interès per als fills.

Una relació d'aquestes característiques permet crear una base de confiança que servirà de pont d'enllaç entre fills i pares, a través del qual s'exposaran els problemes i conflictes que aquests presentin durant l'adolescència. Per contra, una relació entre pares i fills plena de conflictes i tensions en la preadolescència pot ser un senyal de la necessitat de reorientar la dinàmica i requerir d'ajuda externa si els membres implicats es veuen incapacitats per promoure els canvis en sentit favorable.



APRA

A prova de tancs

Una tesi doctoral d'Ángel López demostra l'extraordinària resistència d'aquestes construccions

TEXT: DANIEL BONAVENTURA

El director de la Càtedra de Processos Industrials i Sostenibles de la UdG ha estudiat meticulosament vint ponts antics de les conques fluvials dels rius Ter, Fluvià i la Muga, per concloure que aquestes antigues construccions podrien suportar tranquil·lament el pas d'una càrrega equivalent a un tanc de guerra de 36 tones, i que la seva solidesa, proporcionalment parlant, és molt superior a la de les edificacions amb ciment armat tan habituals dels nostres dies.

Ángel López, murcià afincat a Blanes des de tota la vida, és enginyer industrial en organització i, als seus setanta anys d'edat, encara conserva, si bé per poc temps, la direcció de la Càtedra de Processos Industrials i Sostenibles de la UdG. El passat setembre es va jubilar de professor titular de l'Escola Politècnica Superior de la UdG, pràcticament al mateix temps que llegia a l'Escola d'Enginyers de Camins de la Universitat Politècnica de Catalunya la segona tesi doctoral de la seva vida, *Puentes de la época medieval en las cuencas de los ríos Ter, Fluvià i Muga*, amb la qual ha penjat una nova medalla al seu particular palmarès de titulacions acadèmiques, que és tan extens que esborrona: ell mateix demana que no es difongui.

La tesi aporta valuosa informació a un patrimoni arquitectònic i històric poc estudiat: els ponts medievals. El treball, realitzat els darrers tres anys aprofitant el temps lliure, vacances i caps de setmana, ja que el compaginava amb les classes a la universitat, i amb la direcció de la Càtedra PRIS, ha consistit a seleccionar vint dels més de 150 ponts antics que es comptabilitzen a les conques fluvials del Ter, el Fluvià i la Muga, entre ells monuments espectaculars com el pont romànic de Besalú, el de Sant Joan de les Abadesses o el de Castelló d'Empúries.

Ángel López no només ha traçat nombrosos dibuixos i plànols de cada pont, sinó que n'ha fet l'anàlisi estructural per conèixer la seva estabilitat, i els efectes del pont sobre la «hidràulica» del riu, ha entrevistat agents fluvials en un treball de camp que li ha permès documentar les zones reals d'inundació, ha estudiat la pluviometria de cada zona, i ha aplegat nombrosa documentació històrica. Amb la il·lusió d'un infant, explica que durant tres anys ha fet 10.000 kilòmetres en cotxe en les innombrables visites als ponts matèria d'estudi.

TANT O MÉS SEGURS QUE ELS D'AVUI

Entre les conclusions del seu estudi destaca la seguretat dels ponts medievals: «Són ponts tan segurs o més que els d'avui, almenys per a l'ús que en l'època se'n feia, i per això han durat tants i tants segles», comenta. Efectivament, alguns dels ponts estudiats tenen basaments d'època romana i, segons el professor afirma, les tècniques constructives poc van canviar des del temps de la romanització fins el segle XVIII.

Per comprovar l'estabilitat dels antics ponts de pedra, Ángel López ha calculat els resultats del pas d'una càrrega equivalent a un tanc de 36 tones, i els vint ponts estudiats han superat la prova amb escreix, tot i que aquesta situació no es donarà mai en la realitat perquè els ponts antics són estrets, pensats per al pas de mules i homes a peu, i no són prou amples per encabir una tan monstruosa màquina bèl·lica.

A tall d'exemple, per mostrar l'estabilitat i solidesa dels ponts medievals, López explica que el coeficient de seguretat d'una construcció actual és de 2,5 a 3,5, mentre que el d'aquestes vies pètries es situa entre 45 i 180.

Un altre aspecte, si més no sorprenent, és la inexistència de documentació sobre un patrimoni excepcional. Segons López, es disposa d'un inventari d'obres històriques que va promoure l'historiador Antoni Pladevall en la seva etapa de director general al Departament de Cultura de la Generalitat.



GUALTA

El pont sobre el Daró té sis arcs i una calçada de doble pendent: El pont vell de Gualta té sis arcs circulars rebaixats, amb llums entre els 7,8 i els 10 metres. La calçada és de doble pendent. La longitud en planta és de 67,9 metres i està limitat a la circulació de vianants.



SANT ANTONI DE LA MUGA

Té dos arcs circulars amb llums d'11,9 i 6 metres, respectivament: Té una longitud de 50 metres i una amplada de 2,8 metres. Està limitat a la circulació de vianants. Situat a l'oest de la vila de Sant Llorenç de la Muga, té dos arcs circulars rebaixats, amb llums de 11,9 i 6 metres.



PONT DEL BRUGUER

Situat al camí de Vic a Folgueroles, té una llargada de 80,4 metres: Aquest és un pont sobre el riu Gurri, situat al nord-est de la ciutat de Vic, en el camí cap a Folgueroles. Té cinc arcs rebaixats. Limitat la circulació de vianants, té una llargada de 80'4 metres.



CAMPRODON

Va patir els efectes del terratrèmol de 1428: Construït entre 1196 i 1226, va patir els efectes del terratrèmol de 1428, i va ser reconstruït. Va resistir en canvi la tempesta de 1617, que va arrossegar el pont vell del Ritort. Des del 1976 està declarat monument nacional.

En la tesi s'estudien en profunditat 20 dels ponts existents, que segons la tradició popular daten de temps medievals. Conscient de la vàlua del seu treball, Ángel López està interessat a abordar la publicació de la tesi en edició de paper. El seu treball complementa l'estricta text escrit amb nombrosos dibuixos, plànols i fotografies, a més a més de visions en 3D i acolorides imatges de càlculs de resistència elaborats gràcies a l'aplicació de nous programes informàtics. Una tesi que, no obstant, aviat es podrà consultar a la xarxa.

El professor de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de Barcelona, Salvador Tarragó, president de l'associació en defensa del patrimoni SOS Monuments, ha dirigit aquesta tesi, que posa d'altra banda de relleu la immensitat monumental d'al-

gun dels ponts, com el de Sant Joan de les Abadesses, amb un sol arc de trenta metres de llum, la qual cosa requeria d'un precisa tècnica constructiva, que tenia com a objectiu evitar els pilars centrals, sense els quals l'estructura s'estalviava l'embat dels aiguats.

Nascut a Múrcia l'any 1940, Ángel López va començar el 1963 a treballar a l'empresa Safa de Blanes, ocupació que va mantenir durant 35 anys, i que va simultaniejar amb la docència en l'Escola Politècnica Superior (EPS), començant com a PNN, fins que va guanyar la plaça de professor titular de Universitat de Girona, on ha exercit durant 34 anys. Casat, amb tres fills i quatre nets, López també ha estat assessor de la Fundació La Caixa en tecnologies de la informació aplicada a la gestió de temes agraris i empreses d'economia social.

Els vint ponts estudiats

- Pont de la Cabreta. **Campdevàrol.**
- Pont Nou. **Camprodon.**
- Pont Vell. **Sant Joan de les Abadesses.**
- Pont de Can Moles. **Manlleu.**
- Pont del Remei. **Vic.**
- Pont de Queralt o de Sant Francesc o de la Calla. **Vic.**
- Pont del Bruguer. **Vic.**
- Pont de Malafogassa. **Vilanova de Sau.**
- Pont Vell. **La Bisbal.**
- Pont Vell. **Gualta.**
- Pont de Sant Roc. **Olot.**
- Pont de **Sant Joan les Fonts.**
- Pont d'Oix.
- Pont de Valentí. **Sadernes.**
- Pont de Llerca. **Sales de Llerca.**
- Pont Vell. **Besalú.**
- Pont de Can Prat. **Sant Miquel de Campmajor.**
- Pont de **Sant Antoni de la Muga.**
- Pont de **Sant Llorenç de la Muga.**
- Pont Vell. **Castelló d'Empúries.**

Foto:
El professor de la UdG Ángel López, sota el pont de Besalú.
Foto: Marc Martí.

Establiments antics

12 Dominical
Diumenge 6
de març de 2011

Història

És un dels establiments en actiu més antics de les comarques gironines. Va néixer el 1843. En els primers anys s'hi feien tot tipus de feina de fusteria i posteriorment es van anar centrant en els mobles per encàrrec. També s'hi havien construït taüts, bótes de vi i semals. Durant la Guerra Civil no van tancar perquè el negoci va ser col·lectivitzat. Ara s'hi fan mobles de disseny a mida, i s'hi venen mobles de fabricació en sèrie.

Origen

1843.

Fundador

Miquel Jordà.

Propietari actual

Salvador Canadell i Navarra.

Treballadors

Règim familiar i dos.

Activitat

Fabricació i venda de mobles per encàrrec.



Can Canadell

Fa gairebé 170 anys que en aquesta fusteria van començar a fabricar mobles a mida; primer ho feien tot a mà i ara s'ajuden amb maquinària, però sempre apostant per la feina artesanal

Castellfol·lit de la Roca

TEXT I FOTOGRAFIA: JOSEP MARIA BARTOMEU

La casa data de 1843, l'any en què Miquel Jordà, que havia nascut a Santa Pau, va arribar a Castellfol·lit de la Roca, on tenia algunes terres. La seva professió era la de fuster i es va establir a la carretera d'Olot a Girona. Va ser el primer edifici que s'hi va construir i hi va muntar una fusteria que, amb el temps, es va convertir en botiga de venda de mobles; la mateixa que hi ha ara, modernitzada amb els anys. Miquel Jordà feia de fuster, però tenia moltes inquietuts i també va muntar un forn de pa, a més de cultivar les seves terres. Com a fuster no tenia massa feina i es veia obligat a viure dels productes de l'hort.

Miquel Jordà anava treballant i complint amb els encàrrecs que li feia la gent. Construïa els mobles a mà, ja que no hi havia maquinària i tenia unes eines molt rudimentàries. El forn de pa no li va anar gaire bé i el va tancar. Va haver de fer de tot per poder viure. Miquel Jordà es va afiliar un nebot, que també era fuster, i que es deia Ferran Bassagañas i Casas. Quan va morir, li va deixar tot el que tenia.

Ferran Bassagañas va continuar amb el negoci de la fusteria. Fabricava bótes de vi i també semals. Amb això –i altres feines casolanes–, la fusteria s'anava mantenint, fins que l'home va haver d'anar a la guerra carlina, allistat com a camiller sanitari. Havia de portar els ferits a Girona, però va morir d'una pulmonia.

DIFICULTATS FAMILIARS

Mort Ferran Bassagañas es va fer càrrec de la fusteria el seu fill gran, Miquel Bassagañas i Casals, que només tenia nou anys. El vailet havia de tenir cura a més de vuit germans més petits que ell. Com que passaven moltes dificultats econòmiques, anaven demanant diners prestats amb pagarés, que després retornaven. A començaments del segle passat (1902/1903) Miquel Bassagañas i el seu germà, Jaume, ja van poder tirar endavant el taller. Aleshores ja s'hi feien mobles d'encàrrec, com calaixeres, tauletes, bancs, etc., i també taüts.

El 1928, Salvador Canadell Barba es va casar amb la filla de Miquel Bassagañas, Maria. Salvador havia estat a França, treballant i estudiant en una escola d'arts i oficis. Va tornar al país i es va instal·lar a Castellfol·lit, on hi havia mol-



ta indústria, que li va donar molta feina. Durant la Guerra Civil, Salvador Canadell va marxar a França amb altres joves del poble i el taller el dirigia Miquel Bassagañas. Els republicans li van comissar la fusteria, i l'home havia d'anar casa per casa a fer feines per poder sobreviure. Acabada la guerra, Salvador Canadell va tornar i el taller va reprendre l'activitat, malgrat les penúries que travessava el país.

El 1942 hi va entrar d'aprenent Joan Canadell Bassagañas, que va començar a treballar en el món del moble, que es feia per encàrrec

i completament artesà, però ja amb maquinària. L'any 1950 es va muntar una petita botiga-exposició al costat del taller, a la mateixa carretera d'Olot a Girona, i el 1974 es va construir un nou local, al davant mateix, per fer la venda de mobles de sèrie, que és l'activitat que ha perdurat fins a l'actualitat. El 1980, Salvador Canadell i Navarra, fill de Joan Canadell, es va fer càrrec del negoci amb motiu de la jubilació del seu pare. Actualment l'empresa es dedica a fer projectes per encàrrec i mobles a mida, sempre en l'antic taller, que s'ha renovat.

L'aliment de la vida

Els cereals contitueixen un dels nutrients bàsics de la humanitat: Homer defineix els éssers humans com a «menjadors de farina»



Jaume Fàbrega

«Bona Vida»
<http://blocs.mesvilaweb.cat/jau-mefabrega>
<http://jaumefabrega.blogspot.com>

Els cereals constitueixen un dels aliments bàsics de la humanitat, de fet el primer de tots. Apareixen ja citats per primer cop al *Codi d'Hammurabi*, i també en la cuina de l'antiga Babilònia, com podem veure en les receptes en akàdic conservades al British Museum en forma de rajoles cuneiformes. A la Bíblia i al Nou Testament igualment són citats sovint aspectes de la seva cultura com a dret d'espiqueig: recordem per exemple l'episodi de Rut, la moabita (Levític, 23-22); també hi apareix l'ordi. L'Èxode parla de la celebració de la collita, una festa que totes les societats agràries havien celebrat. Igualment, el pa hi és celebrat constantment, i esdevé, fins i tot, un símbol central de la religió.

Els cereals van lligats a la civilització, a les guerres, al colonialisme: l'escassetat de blat a l'antiga Grècia, a la Catalunya medieval, generen episodis de gran gravetat. Homer defineix els éssers humans com a «menjadors de farina»: Plató insisteix en el mateix tema, i tant els antics egipcis com els grecs coneixien diverses menes de pans i coques: amb diversos cereals, amb mel, amb mató, amb oli d'oliva, etc...

L'origen del blat és a l'antiga Síria i Palestina, cap al 10.000 aC, un motiu més per veure que l'anomenada «dieta mediterrània» és un mite: molts dels seus productes vénen d'Orient. Sabem que les dones de Jericó cultivaven blat, ja no estrictament el blat silvestre del que prové (escanda). S'hi afegeixen els llegums, llenties, pèsols, que no són cereals però ens donen idea de l'alimentació a l'antiguitat.

Els arqueòlegs ens expliquen que els pobles caçadors del Taurus (Turquia), Egipte i Núbia utilitzen l'ordi silvestre cap al 5000 aC., però que també ja cultivaven ordi i blat. Els grecs li dediquen Ceres o Dèmetre.

A l'antiga Roma les farinetes a base de cereals constituïen la base de l'alimentació popular: en deien *pulmentum* i *far*. Aquests noms han romàs fins avui. El *pulmentum* és l'actual polenta italiana, que després al nord es va fer amb blat de moro. I el *far* és l'actual farro d'Itàlia i de Catalunya.

Un pas extraordinari és el coneixement de convertir els cereals i particularment el blat en farina. Des del Neolític ja trobem molins de pedra que encara són utilitzats en alguna cultura reculada.

MILL, ARRÒS, BLAT DE MORO...

A Àfrica i a la Xina, aquest paper el fa el mill, considerat un aliment sagrat. A bona part de l'Àfrica subsahariana, el mill, encara avui, és l'aliment bàsic. En algunes llengües, com l'espanyol de les Canàries, l'antic nom de «millo» ha passat a designar el blat de moro.

A la Xina es documenta el cultiu de l'arròs des del 4.000 aC, un cultiu i aliment bàsic que abasta tota la Indoxina, i bona part d'Àsia, l'Índia i més tard l'Amèrica central i del Carib.

A Amèrica, el blat de moro, un prodigiós invent d'una evolució que l'allunya totalment del silvestre, ja es documenta el 6.000 aC; té també un significat diví (*Chicomecoatl*). Actualment, és l'aliment bàsic de Mèxic, una part dels Estats Units i l'Amèrica caribenya i bona part de la restant Amèrica del sud, i s'ha introduït en altres països com Itàlia, Romania, etc...

A l'Europa Central, cap al 2.000 aC hi apareix el sègol (*centeno*, en espanyol, *centeio*, en portuguès, *rye* en anglès i *seigle* en francès) o sègle, com es deia al Pirineu, un cereal que a les



ANOL RESCLOSA

zones de muntanya, a Catalunya, ha estat molt important.

Pel que fa a la civada (*avena* en espanyol) sembla que és originària de l'Europa nòrdica. És encara un aliment important en les cuines anglosaxones, del centre i nord d'Europa: els

escocesos tenen el conegut *porridge* o farinetes, el *haggis* (semblant a la nostra girella) o les galetes de civada. Al nostre país n'hi ha restes del seu consum, en forma de sopa, a la Catalunya Nord. És un ingredient bàsic a les sopes dels països eslaus, com Rússia o Bielorússia.

La recepta

Sopa de pa àzim

El pa àzim (sense llevat), anomenat *matza* (*matzot* en plural; *arina de matsa*, en sefardita), és un ingredient ritual i molt important de la cuina jueva, ja que és preceptiu en certes festes, com la Pasqua. Aquesta sopa dels jueus sefardites de la Mediterrània oriental –que solen anomenar *sodrika*– té una altra versió dels jueus de l'Europa central, que inclou el pa en forma de bunyols (*kneidels*). En la cuina valenciana i de la Manxa hi ha un plat, els gaspatxos (de conill, llebre, etc...), que també es fan amb una coca de pa àzim.

Ingredients

● Un litre de brou de gallina o de carn.

● 3 o 4 trossos de pa àzim.
● 2 o 3 ous.
● Una llimona (opcional).

Elaboració

Teniu el brou bullint, a foc no massa alt, i hi afegiu el pa àzim desfet a trossos, amb les mans. Bateu bé els ous i afegiu-los a l'olla, mantenint el foc ben dolç i sense parar de remenar. Serviu-ho tot seguit o al cap de 3 o 4

minuts. Ha de quedar un brou espès.

– Opcionalment, serviu-ho amb talls de llimona, a fi que cadascú se n'afegeixi a voluntat.

Notes

El brou de gallina (*supa de geyna*, en sefardita) o de pollastre es fa igual que a tota la Mediterrània, llevat que, com es fa també en la cuina àrab, l'animal ha d'ésser ben des-sagnat i remullat en aigua. S'hi pot posar api, ceba o porro, pastanaga, julivert, pebre, pebre vermell, llorer. A l'estil oriental se sol guar-nir la sopa o brou amb suc de llimona.

**Agustí
Ensesa
Bonet**

Escola de
Tastavins
del Gironès

El vi

Furot

Sauvignon Blanc 2010

És un altre vi blanc monovarietal, elaborat en aquest cas amb un cep, el Sauvignon Blanc, que es caracteritza per la seva aroma potent i atractiva, sobretot quan és de la darrera collita. El Furot 2010 és un vi goc pàl·lid per la seva joventut, amb una aroma elegant i exòtica. Recorda la fruita tropical madura. En boca és sedós i atractiu, amb una acidesa fresca.

El seu prolongat contacte amb les seves lles més fines li aporta llarga persistència amb intensa aroma. Fa un bon maridatge amb plats exòtics com unes gambes al curry. Preu aproximat: 6 euros.

El celler elaborador: El vi Furot Sauvignon Blanc 2010 pertany al Grup Olivada, elaborador també dels caves Freixa Rigau i els vins Rigau Ros, amb De-

nominació d'Origen Empordà. A Vilamaniscle, als peus de l'Albera, es conreen les vinyes que produeixen els vins Finca Furot de cria i reserva de gran qualitat. Del mateix grup també cal destacar els vins Masia Olivada, de la D.O. Cartalunya, per la seva bona relació qualitat preu. Per a més informació: www.gruppolivada.com i www.girovi.cat.



Col·leccionisme

Col·leccionar museus

El portal Giromus reuneix centres i col·leccions gironines



**Xavier
Romero**



Una de les eines al servei del col·leccionisme més importants de les que hem vist fins ara, i a més ben nostra perquè afecta exclusivament les comarques gironines, és el portal Giromus, un web gratuït que ofereix diversos serveis relacionats amb els museus i les col·leccions privades més destacades que hi ha a la demarcació. Giromus està creat per l'Associació Cultural i Divulgativa Gironina, un ens sense ànim de lucre que té per finalitat la difusió de les entitats museístiques i les seves activitats culturals i pedagògiques, l'ànima del qual és Joan Mitjà, que compta amb l'estreta col·laboració de la periodista Sandra Florensa, entre d'altres.

Aquesta aventura es va iniciar el juliol de l'any 2005 i ha estat reconeguda per diferents mitjans, entre ells pel **Diari de Girona**, amb la concessió l'any 2008 del primer premi com a millor portal informatiu i cultural de les comarques gironines. D'altra banda, un bon nombre d'entitats públiques, privades i periodístiques li ofereixen el seu suport d'una manera o una altra, per mantenir aquesta font informativa, ja convertida en una eina cabdal del col·leccionisme i la museística de les comarques gironines.

A www.giromus.cat, s'hi troben diversos apartats, com el de Museus per localitats, per temàtiques, tots els museus, agenda d'actes, activi-

tats per a les escoles, personatges, entitats, i notícies diverses relacionades amb aquest món cultural. A Personatges, per exemple, hi ha les dades biogràfiques i una àmplia entrevista amb erudits com Tomàs Mallol –museu del cinema–, Antoni Escubedo –museu de la ciència–, Salvador Claret –museu de l'automòbil–, Vicenç Folgado –museu de la moto–, i d'altres.

En el capítol de localitats i relacionats alfabèticament per comarques i municipis, podem visitar i informar-nos de 130 ens diferents, de les més diverses temàtiques i tendències; alguns d'ells perfectament visitables i amb una personalitat diguem-ne professional, així com col·leccions privades sense una infraestructura o un muntatge similar als anteriors, però en la majoria dels casos úniques en el seu gènere, i amb serioses possibilitats de poder assolir un nivell museístic en un futur no gaire llunyà, depenent de circumstàncies com la disponibilitat de recursos humans i materials de llurs propietaris, de les ajudes, o del temps lliure necessari per acabar de bastir una col·lecció.

El portal ha estat millorat a primers d'any, i la tècnica actual possibilita una gran quantitat d'enllaços i comunicacions que faran que el navegant, tota aquella persona curiosa que vulgui ampliar coneixements, es trobi aquí com a casa, gaudint d'una gran quantitat d'informacions.

Gironins del segle XIX

Josep Planella Bayell

Un home i una dona sopen a la taula del costat del finestral. Fa la impressió que porten junts una eternitat. Els silencis els delaten. Ell ha acabat el primer plat primer i ara s'entreté llegint l'etiqueta del vi:

– Aquí diu que tenen bodegues a Xile, tu! Quines ganes d'anar lluny a fer vi!

Sense aixecar els ulls del plat, ella li respon: «Però si tota la vida han fet vi, aquella gent, home! Més d'un català s'hi va fer d'or».

Josep Planella Bayell va néixer a Blanes en una data incerta del segle XIX. La primera informació contrastada sobre la seva biografia correspon al 1902, quan ja havia deixat la seva població natal per instal·lar-se a Xile. Al país sud-americà, Planella Bayell va dedicar-se al comerç de vins. Inicialment ho va fer treballant per l'empresa «La Parra». Ben aviat, però, va preferir establir-se pel seu compte. Les seves aptituds per al món dels negocis es van traduir en ràpids èxits i esdevingué amo de dos magatzems de vins.

Paral·lelament, el 1918 va comprar una propietat rural a una zona anomenada Isla de Maipo que, malgrat el seu nom, està situada a l'interior del país, a una seixantena de quilòmetres de la capital. Isla de Maipo és un dels territoris vitivinícoles més fructífers de Xile i des d'allà Planella Bayell va poder desenvolupar encara amb més intensitat les seves activitats comercials. L'any 1930 va fer un nou pas en la seva carrera empresarial a l'adquirir una nova finca a La Florida. Actualment és una de les comunes de Santiago amb més habitants, però durant el primer terç del segle XX era una zona més aviat despoblada, dominada sobretot per explotacions agràries. La Florida és a tan sols una vintena de quilòmetres del centre de la capital i aquesta proximitat amb el nucli administratiu va permetre que Josep Planella Bayell s'impliqués molt en les organitzacions de catalans i espanyols que funcionaven a Santiago. En aquest sentit val la pena destacar la seva participació en el Centre Català. Algunes fonts fins i tot afirmen que el va arribar a presidir però no s'ha pogut confirmar aquest extrem. El mateix passa amb la companyia d'assegurances «La Catalana» i la Societat Immobiliària del *Círculo Español*.

Malauradament, algunes de les dades principals se'n escapen. Com ara la data exacta de la seva defunció. S'estima que va ser a mitjans del segle XX a Xile, la terra que el va acollir el 1902.



**Xavier
Carmaniu
Mainadé**
Historiador
i periodista



INTERIOR COMBINAT

Atreviment contra la rutina

► La dissenyadora Totón Comella creu que amb la roba interior es pot jugar combinant textures i colors. Així, en la seva propera col·lecció d'hivern, pensada per a l'any que ve, mescla els grisos imprescindibles amb tons vermells cirera i fins i tot beix. I tampoc no té cap problema a l'hora de combinar blondes amb cotons, i puntes amb teixits elàstics. La qüestió és proporcionar una guspira d'atreviment a la moda d'interior.



LLEUGERS PER A ELL

Sabates per als mesos càlids

► El calçat per als propers mesos càlids ha de ser lleuger, com aquests models de Mango: unes botines de cotó i pell amb la puntera lleugerament alçada, i sabates de pell trenada. El marró és el to de la temporada.

LES NOVES BOSSES

Colors de primavera

► La firma italiana 1ª Classe Alviero Martini deixa de banda els marrons i negres de l'hivern per introduir-se aquesta primavera en els tons càlids: carbasses brillants i vermells cirera. Són bosses grans i espaioses.



PLANA O AMB TALÓ?

El calçat femení, als extrems

► Es porta el calçat o ben pla o amb un taló de vertigen, tal com mostra Bershka en aquesta imatge. La sabata plana, de pell girada i molt masculina, presenta ja una puntera desgastada, molt vintage. La del taló imita la pell de felí i no cal portar-la només de festa.

BLONDA ÍNTIMA

La llenceria es deixa veure a l'exterior

► El color porpra, que es veu molt en jerseis i bruses, també vesteix la moda íntima, en peces de llenceria com aquestes de Promise, amb blondes semitransparents i encaixos que ornamenten els sostenidors. Com es pot veure, es porten tant les calcetes tipus biquini, com les de tipus boxer, que s'agafen millor al maluc però que també pugen de darrere, deixant una part de la natja a la vista i fent-les més sexis. Els sostenidors tenen un escot pronunciat, per poder portar-los amb vestits oberts. I si es deixen veure una mica, millor.



Els nens de la càmera

J. J. Abrams ha aconseguit tornar a crear una enorme expectació sobre el seu nou projecte com a director, «Super 8», una pel·lícula que arrenca quan un grup de nens filmen de manera casual un accident de tren... i alguna cosa més

TEXT: PEP PRIETO



Gràcies, en gran mesura, a les expectatives que generen les seves produccions televisives, J. J. Abrams ha aconseguit que els seus treballs cinematogràfics tinguin el mateix poder de suggestió amb els mínims elements promocionals. Només cal veure el que va fer amb *Monstruoso*, que només va produir: el film va rodar-se en secret, amb actors desconeguts i després va llançar un espectacular «teaser» que va deixar mig món amb la boca oberta. Una línia similar està seguint amb la seva nova pel·lícula com a director, *Super 8*. Fins fa ben poc, les úniques imatges que se n'havien fet públiques eren les d'un breu tràiler en el qual es veu un aparató accident ferroviari. La càmera ressegueix les restes del sinistre fins a aturar-se en un contenidor metàl·lic que és colpejat des de dins pel que apunta ser algun tipus de monstre. Un cartell avisa que el contenidor prové de la llegendària Àrea 51. A banda d'això, aquest primer tastet té un altre al·licient: resulta que *Super 8* és una coproducció entre Abrams i Steven Spielberg, cosa que provoca una curiosa sinèrgia entre el mestre indiscutible d'aquestes coses i el seu hereu natural.

Ara, a uns pocs mesos de l'estrena del film, han començat a transcendir més dades i, sobretot, més informació. *Super 8*, que es presenta com un homenatge al cinema juvenil

produït pel mateix Spielberg a la dècada dels 80, comença quan un grup de nens d'un petit poble nord-americà enregistra amb la seva càmera de Super 8 un espectacular accident de tren. Quan revelen el material filmat, s'emporten una gran sorpresa: entre les imatges de foc i devastació, s'hi endevina una figura que perfectament podria ser un extraterrestre. Els nens ho expliquen a tothom, però ningú no els creu. Almenys fins que l'alienígena fa acte de presència als carrers del poble.

Pressupostat en uns relativament modestos 45 milions de dòlars, el film promet ser un retorn visual i narratiu als temps de *Los Goonies* i *Una pandilla alucinante*, però també als de *Cuenta conmigo*, ja que tan Spielberg com

Més que un soci

Steven Spielberg és el coproductor del film, que remet als temps de «Cuenta conmigo», «Los Goonies» i «Una pandilla alucinante»

Abrams han confessat que la cinta de Rob Reiner ha estat una de les seves influències.

A *Super 8*, protagonitzada per Elle Fanning, Kyle Chandler, Amanda Michalka, Ron Eldard, Zach Mills i Noah Emmerich, Abrams disposa de col·laboradors habituals de les seves sèries televisives com el director de fotografia Larry Fong (de la sèrie *Perdidos*) o el compositor Michael Giacchino, que té una agenda molt plena des que va guanyar un merescut Oscar per la banda sonora d'*Up!*.

DVD

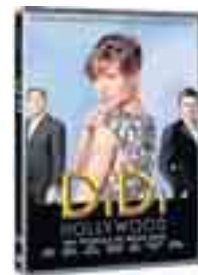
Megamind



Director: Tom McGrath.
Intèrprets: Will Ferrell, Brad Pitt, Tina Fey.
Distribuidora: Paramount.
Durada: 95 minuts.
Una bona idea (què passaria si el dolent d'una història de superherois aconseguís matar el bo?) que acaba desaproveitada per la insistència dels seus responsa-

bles a demanar perdó per les seves pròpies malafetes. Malgrat tot, l'abundància de troballes visuals i narratives (la magnífica seqüència que descriu els orígens dels dos protagonistes, per exemple) redimeixen un film que, al capdavant, vindria a resumir les irregularitats de bona part de les produccions Dreamworks. Imprescindible veure-la en versió original, ja que els personatges s'emmirallen en els actors que els doblen. **P. P.**

DiDi Hollywood



Director: Bigas Luna.
Intèrprets: Elsa Pataky, Peter Coyote.
Distribuidora: Warner.
Durada: 105 minuts.
L'esquema de *Yo soy la Juani* aplicat a les aspiracions d'una jove per triomfar com a estrella del cinema a Hollywood. Però amb una

diferència fonamental: la Juani era un personatge que, tot i les irregularitats narratives del seu film, transpirava una certa veritat, mentre que la DiDi resulta d'un encarbonat que fa por. També hi pot contribuir l'actriu protagonista, ja que Elsa Pataky no té la varietat de registres de Verónica Echegui, i això acaba perjudicant un guió que ja d'entrada està prou ple d'inconsistències. **P. P.**

Skyline



Director: Colin i Greg Strause.
Intèrprets: Eric Balfour, Britanny Daniel.
Distribuidora: Aurum.
Durada: 94 minuts.

Els germans Strause, responsables de la desastrosa seqüela d'*Alien vs. Predator*, insisteixen en les invasions alienígenes filmades des d'espais claustrofòbics. *Skyline* tampoc no és cap meravella i punxa en la confecció de personatges amb un mínim d'entitat dramàtica, però almenys està feta amb una certa consciència de classe (és una sèrie B orgullosa de ser-ho) i conté un parell de seqüències de suspens molt ben executades. Un bon entreteniment de diumenge a la tarda. **P. P.**

Harry Brown



Director: Daniel Barber.
Intèrprets: Michael Caine, Emily Mortimer.
Distribuidora: Versus.
Durada: 97 minuts.
Una singular barreja entre *El justiciero de la ciudad* i *Gran Torino*, amb un extraordinari Michael Caine en la pell d'un militar retirat als

suburbis anglesos que, quan una banda assassina el seu millor amic, treu la pols a les armes per venjar-lo. No es tracta, però, d'un film d'acció convencional, sinó d'una faula realista i decididament dura sobre els límits entre moral i justícia. És una autèntica llàstima que hagi passat tan desapercbuda per les sales de cinema. **P. P.**

Aquest hivern deixa't atrapar i seduir de nou per la màgia, l'elegància i el «savoir faire» de la MOSCA DE GIRONA

No esperis més i FES.LA VOLAR tu també! I volaràs amb ella en total llibertat aquest any 2011

PUNTS DE VENDA: PAPERERIA PAPIRONA (Hortes, 20), JAN COL-LECCIÓ (Ferrerries Velles, 11), i també als ja habituals LLIBRERIA CARLEMANY, LLIBRERIA GELI i LLIBRERIA 22

Recorden que ara també poden aconseguir l'Auca de Sant Narcís per tan sols 3 euros amb la mosca inclosa



Novetats

Miguel Campello



Miguel Campello, vocalista d'Elbicho, presenta el seu primer treball en solitari, titulat *El chata-rrero*, en el que deixa veure la seva personalitat, amb tocs flamencs i andalusos, i una barreja de guitarra, sons de percussió i ritmes lents. El disc és, segons el seu autor, «una recopilació de coses, d'apunts i de llibretes que vas escrivint». El títol, explica, ve d'aquesta tasca d'apilar i recopilar coses, i també és «un homenatge al meu avi, que recollia coses en un carro i les venia».

Caitlin Rose: «Own side now»

Va néixer a Nashville (Estats Units) i les seves cançons parlen de tabac, d'alcohol i de la falta d'amor, les seves melodies dolces traslladen a territoris càlids, però en termes estrictes, Caitlin Rose no creu que sigui country el que es desprèn del seu primer disc, *Own side now*. Generacional i geogràficament, aquesta cantant i compositora nord-americana de 23 anys es troba molt a prop de Taylor Swift, però musicalment, Caitlin Rose és una altra història.

Nacho Vegas: «La zona sucia»



Planeja sobre les onze noves cançons de Nacho Vegas «una sensació de pèrdua», segons diu ell mateix, que ha batejat l'àlbum amb el nom que rep a la Fórmula 1 el lloc ple d'impureses que alenteix la velocitat: *La zona sucia* és l'indret on Vegas busca les seves cançons. «La inspiració la trobo en els sentiments extrems i, generalment, en els sentiments durs. Aquests són els que fan que et qüestions les coses, els que m'empenyen a fer cançons», diu l'asturià.

Miguel Bosé: «Cardio Tour»

L'última gira de Miguel Bosé, *Cardio Tour*, en la qual el cantant interpreta grans èxits de la seva carrera com *Amante bandido* o *Sevilla*, ha estat recollida en un CD+DVD que, a més de les dues hores de concert en viu, amb so estèreo i Dolby Surround 5.1, inclou un «*making of*» que mostra com és un dia normal de gira. Bosé va posar en marxa el *Cardio Tour* el maig passat i l'ha portat per tot Espanya i a Amèrica Llatina. L'estiu passat el va presentar al Festival de Peralada.

El segell de Rosario

La cantant, que es declara «una gitana negra», acaba de publicar «*Raskatriski*», el seu primer disc amb temes inèdits des del 2006

TEXT: JAVIER HERRERO FOTOGRAFIA: FERNANDO ALVARADO/EFE



Raska, raska, raskatriski, cusí, cusá, cusí, cusí, cusá», canta avui Rosario, que gairebé vint anys després del gat que feia «uy, uy, uy», es declara «fidel al so Rosario» i publica un nou àlbum, *Raskatriski*, erigit sobre la base dels seus records d'infància i amb el seu inconfusible segell. «Sóc una gitana negra, des de la punta del peu fins el cap», afirma la cantant, que comenta els seus nous temes, com *Gypsy funky* o *Cómo se pasa la vida*. «La vida és curtíssima. On són aquells 20 anys? No els tinc a la ment, ni a la pell ni al cor. Quan et sents bé i ets feliç, els anys passen depressa», alerta.

Fent balanç des de la publicació del seu primer disc, *De ley* (1992), la cantant considera que ha consolidat un estil propi, «que és el més difícil i el regal més bonic: que la gent sàpiga només d'escotar-te que ets tu. I jo vull ser fidel a ell. Segueixo sent fidel a Rosario», assegura.

Des d'aquell exitós primer disc compost pel seu germà Antonio, hi ha hagut a més una evolució en la qual la mateixa Rosario s'ha consolidat com a autora. La seva firma era al darrere dels recordats *Qué bonito* o *Cómo quieras que te quiera*, i ara també ho està en totes les cançons del seu últim treball. «El meu germà em diria que no en tinc ni idea, es ficaria amb mi. Si ell estigués amb mi, hauríem fet meravelles en la música, perquè ell era un poeta i jo ni m'a-

treveixo a posar-me a la seva altura», opina.

Sigui com sigui, el llarg espai de temps transcorregut des del seu últim disc de cançons inèdites, *Contigo me voy* (2006), al qual van seguir un grans èxits, un altre àlbum de versions i un celebrat duet amb Estopa (*Run run*), li ha permès arribar fins a *Raskatriski* carregada de temes nous. *Estoy cambiando* és la seva carta de presentació, en la que d'alguna manera li demana al públic que la segueixi acompanyant com els últims anys. Un altre tema important de l'àlbum és el que li dóna títol i que neix d'una estrofa que s'entonava a casa seva. «Crec que el *Raskatriski* és la primera noció musical que tinc. Els meus pares es morien de riure de veure'm tan petita ballant-lo. Només en recordava una part i en una reunió d'amics un dia vaig començar a cantar-lo i em van animar a inventar tota la resta», explica.

Altres cançons són *Cómo te quiero* (inspirada per la seva filla) o *Un solo corazón*, que diu que cantaria al president francès, Nicolas Sarkozy (que va anunciar un pla d'expulsions dels gitanos romanesos del seu país) «i al món sencer». «Estem creant un món sense pietat, fals i de mentida i, si seguim així, ens extingirem. Em preocupa moltíssim el món que deixaré als meus fills. Estem cecs pel poder i no mirem les coses bones de la vida», reflexiona.

Música

17 Dominical
Diumenge 6
de març de 2011

Els 5 més venuts

ESpanya

- 1 = Pablo Alborán Pablo Alborán
- 2 = Vía Dalma Sergio Dalma
- 3 ▲ BSO Chico & Rita Diversos
- 4 = Pequeño Dani Martín
- 5 = Guerra fría Malú

REGNE UNIT

- 1 = 21 Adele
- 2 ▲ 19 Adele
- 3 = Loud Rihanna
- 4 ▲ Glee The music Vol. 4 Diversos
- 5 ▼ Sigh no more Mumford & Sons

ESTATS UNITS

- 1 = Never say never. The remixes Justin Bieber
- 2 = Sigh no more Mumford & Sons
- 3 = Now 37 Diversos
- 4 = Need you now Lady Antebellum
- 5 = Doo-Wops & Hooligans Bruno Mars

CORTINATGES ESTEBA
CasaSryl

315 €

astral
L'ART DEL DESCANS

SUMARI

6 de març de 2011

La presentació

El Jaguar més feroç

La marca anglesa presenta al saló de Ginebra el seu esportiu més potent, l'XKR-S de 550 cavalls



La novetat

La moda «tres rodes»

Piaggio llança una nova gamma Mp3 formada pels moderns escúters Yourban de 125 i 300 cc



Demani dia i hora
per passar la **ITV**

902 31 32 31

- Celrà
- Vilamallà
- Palamós
- Blanes
- Olot
- Ripoll
- Vic
- GIRONA

SUPLEMENT **motor**

MOTOR

Suplement de **Diari de Girona**.

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Coordinador: Àlex Chenoix.

Disseny: Joan Montaner.

Redacció, Distribució i Publicitat:

Passeig Gral. Mendoza, 2. 17002 Girona.

Tel. 972 20 20 66 Correu electrònic:

motor.diaridegirona@epi.es

Fax 972 20 20 05

EL CORSA més jove que mai

AMB UNA BONA ACTUALITZACIÓ,
LA GAMMA UTILITÀRIA COMPACTA
DE LA FIRMA ALEMANYA
MODERNITZA LA SEVA VARIETAT
DE MOTORITZACIONS, ARA MÉS
EFICIENT, I REP UN ENCERTAT
NOU DISSENY

OPEL CORSA 1.3 CDTI C'MON

L'exitós vehicle urbà d'Opel ha estat redissenyat per adquirir un aspecte més esportiu i un comportament dinàmic més ecològic. Després de la revisió general dels seus diferents elements, el model ara estrena un nou vestuari. Amb l'objectiu de posar el Corsa en la línia dels nous dissenys d'Opel, des de la marca s'ha apostat per una atrevida gamma de colors i decoracions per a l'exterior i interior i una major gamma d'opcions per personalitzar-lo. El seu aspecte més esportiu s'ha aconseguit gràcies a elements com la seva graella inferior, ara més ampla i més alta, de manera que visualment el cotxe sembla més gran.

Els fars d'Opel, en forma d'ulls d'àguila, s'han afegit al nou Corsa, incrementant així el seu aspecte esportiu. El seu perfil lateral manté l'atractiu amb el qual s'ha esta-

blert com un dels favorits del mercat, amb una àmplia figura i els seus passos de roda amples, que accentuen la seva agilitat. D'altra banda, s'han afegit tres colors nous als que hi havia al catàleg: el color os Saba, el verd brillant Lima o el vermell cirera Terracota.

Retocs d'imatge

Els quatre nivells d'acabat Essentia, C'Mon, Cosmo i Sport que permeten als clients personalitzar el seu Corsa segons els seus gustos, han estat millorats per a aquest 2011. Per dins i per fora, s'ofereixen colors i decoracions noves i actuals.

A més, la versió Color Edition, de gran èxit, amb el sostre i les llantes pintades de color negre, colors exteriors brillants i gran quantitat d'extres, suposa al voltant del 20% de les vendes del Corsa a Alemanya.

Com a resultat de l'aclaparadora resposta, Opel està introduint la sèrie especial en tot Europa. Ara, un nou paquet «Linea Pack» decorat amb dos grans bandes de color blanc, gris o negre que recorren tota la carrosseria, des del capó fins a la portalada del darrere. El color de les bandes es pot combinar amb el dels miralls retrovisors exteriors.

El «Linea Pack» es pot instal·lar en qualsevol acabat del Corsa. L'interior també s'ajusta a les modificacions de l'exterior. Les superfícies que recobreixen el tauler de control milloren en termes de qualitat i aparença gràcies a materials mats i brillants. També s'hi afegeixen solucions tecnològiques com el sistema multimèdia d'informació i comunicació «Touch & Connect», les connexions per a una font auxiliar, presa USB i Bluetooth. **DdG**

Diari de Girona



iberpisos.es

ibercoches.es

Els teus classificats online

Necessites vendre casa teva? Estàs buscant vehicle d'ocasió?

**Els portals on caben totes les cases i cotxes
de les nostres comarques**

Per a més informació: departament de publicitat **Diari de Girona**: 972 202 066



Més eficient
Tots els motors van ser millorats l'any passat per oferir més potència amb menors emissions de CO₂, però ara se suma la versió 1.3 CDTI amb 95 CV equipada amb el sistema Start&Stop. La versió de tres portes només necessita 3,5 litres de combusti-

ble per cada 100 km i emet 94 CO₂ per km. El ventall de motoritzacions benzina del nou Corsa va des dels 65 CV als 192 CV. Aquesta gamma de motoritzacions va ser revitalitzada a principis del 2010 amb diversos nous motors que ja compleixen la normativa Euro5 d'emissions i redueixen el consum de



combustible i les emissions de CO₂ en fins a un 13% al mateix temps que s'incrementa la potència en la majoria de blocs. Per ajudar els conductors a aconseguir la màxima economia de combustible, fins i tot conduint un vehicle molt potent, s'hi ha instal·lat un indicador de canvi de marxa al tauler de con-

trol. En l'apartat de motors dièsel, les diferents versions del motor 1.3 CDTI i de l'1.7 CDTI ofereixen potències que van des dels 75 fins als 130 CV i es conformen amb un simple glop de gasoil; tots ells tenen un consum mitjà d'entre els 3,5 i 4,6 litres per cada 100 quilòmetres.

Diari de Girona

VOTA Tria el Cotxe de l'Any 2012
I GUANYA



Participa i podràs guanyar una targeta BP ULTIMATE*
carregada amb 200 euros de carburant cada mes
-13 targetes per sortejar cada mes-

Un val BOSCH CAR SERVICE
per valor de 200 € per usar en qualsevol dels més de 600 tallers Bosch Car Service d'Espanya
-4 vals per sortejar cada mes-

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I PARTICIPA DE FORMA GRATUITA
www.mejorcoche.epi.es

Els cotxes seleccionats com a candidats el mes de febrer són:



*Els regals són per sorteig entre tots els lectors del Grupo Prensa Ibérica

Un felí de 550 CV **JAGUAR XKR-S**



El passat dimarts 1 de març, Jaguar Cars va a presentar al saló de l'Automòbil de Ginebra l'esportiu de sèrie més potent produït fins avui per la marca anglesa. El nou model reforça els trets més atractius de la gamma XK, brindant a l'entusiasta de la conducció una alternativa molt convincent en la luxosa categoria dels GT. Amb un motor V8 sobrealimentat d'alt rendiment, suspensió modificada i un nou disseny aerodinàmic, el Jaguar XKR-S és la màxima expressió de l'arrelada dualitat del caràcter de Jaguar: GT de luxe amb prestacions espectaculars.

El Jaguar més ràpid

EGràcies als seus 550 CV de potència i 680 Nm de parell, l'XKR-S posseeix recursos més que suficients per a arribar a una velocitat màxima de 300 km/h. Les seves credencials de prestacions parlen per si soles: 0 a 100 km/h en 4,4 segons. Però el XKR-S no només és el Jaguar més veloç de tots els temps. També és el més àgil, el més ràpid de resposta i el més orientat cap al conductor. Aprofita la lleugera i resistent arquitectura de la carrosseria d'alumini del XK per optimitzar la conducció i els consums. A més de les seves increïbles prestacions, l'XKR-S és l'únic esportiu de la seva categoria que emet menys de 300 g/km de CO₂.

Els canvis en les suspensions davantera i posterior, amb components dissenyats específicament per a aquest model, ofereixen al conductor la màxima precisió i control; mentre que la Suspensió Dinàmica Adaptativa reprogramada permet explorar els límits del nou Jaguar. «L'XKR-S és un model audaç i estimulante», assenyalava Adrian Hallmark, nou Global Brand Director de Jaguar. «Esterm convençuts que rebrà una gran acollida entre els apassionats de la conducció, conductors fidels a la marca i nous clients, que busquen prestacions amb tot el confort, el luxe i l'estil que només un Jaguar els pot oferir», va afegir. **DdG**

Jaguar desenvolupa la nova versió S del seu cupè d'altres prestacions XKR

*****50è ANIVERSARI Un homenatge al llegendari E-Type

A més del debut del nou XKR-S al Saló de Ginebra, Jaguar Cars organitzarà al llarg d'aquest 2011 altres actes commemoratius per celebrar el 50è aniversari de l'E-Type. L'atractiu del E-Type de la marca anglesa ha traspassat les fronteres del món de l'automòbil. L'equilibri inherent de les seves proporcions i la puresa de les seves línies és tal que l'E-Type es va fer mereixedor d'un espai permanent en el Museum of Modern Art de Nova York. La seva influència se segueix palpant en l'actual gamma de models de Jaguar: vehicles que ofereixen una incomparable combinació de prestacions, confort, avançada tecnologia i disseny. «Mai no es ponderarà prou la influència de l'E-Type», assenyalava Ian Callum, director de Disseny de Jaguar.

Diari de Girona

AUTOS TONI

**COMPRAVENDA DE VEHICLES NOUS, D'OCASIÓ I KM 0 - VEHICLES SENSE CARNET
FINANÇAMENT A LA SEVA MIDA, SENSE ENTRADA I GARANTIA FINS A 12 MESOS**



**SKODA
FELICIA
1.9 D
ANY 00
1.800 €**



**SEAT
IBIZA 1.2
75CV
ANY 08
5.300 €**



**SUZUKI
VITARA
1.6 J1X
HARD TROP
ANY 91
3.300 €**



**SEAT
CORDOBA
1.9 D
ANY 99
2.300 €**



**PEUGEOT
306 1.9 D
BREAK
ANY 00
2.900 €**



**CITROËN
XSARA
1.6 VTS
ANY 01
2.800 €**



**SEAT
IBIZA TDI
ANY 01
4.500 €**



**PEUGEOT
PARTNER 1.9 D
ANY 06
5.900 €**

**Polígon CAN ILLUS - Ctra. C-63, km 33 (Ctra. Anglès-Sta. Coloma, davant gasolinera) - 17441 BRUNYOLA
Tel. - Fax 972 42 32 65 - Tel. mòbil 608 43 00 84 - www.autostoni.com - e-mail:toni@autostoni.com**

El nou Mp3 Yourban amplia la revolucionària gamma de tres rodes de Piaggio, amb un concepte més àgil i d'estil esportiu.

Concebut en cilindrades de 125 (15 CV) i 300 c.c. (22 CV), les dues amb injecció electrònica, l'Mp3 Yourban es distingeix per una dotació i una acabats punters en la seva categoria i es dirigeix tant a un públic jove o executiu que utilitza l'escúter per als trajectes de casa a la feina, com a un públic femení que busca un mitjà de transport més estable que les motocicletes de dues rodes però alhora àgil i divertit.

Estètica atrevida

Aquest tres rodes sedueix a primera vista amb un disseny jove i divertit: un equilibri estilístic que fon amb harmonia el vigorós tren davanter i l'afilada part posterior, oferint una línia esvelta i lleugera. Una imatge clarament tecnològica, que es palpa a primera vista per la suspensió davantera descoberta i l'innovador parafang. La vista frontal, única amb la doble roda davantera, ve dominada pel manillar, que integra el potent grup òptic de doble paràbola, amb llums de posició LED, i els indicadors de direcció, coronada amb una eficaç cúpula tintada. Això contrasta amb una part del darrere esvelta i afilada, que integra dues nanses per al passatger i acaba amb el modern pilot posterior, caracteritzat per llums de posició i de fre en LED.

El seient, amb dos nivells separats, integra un còmode suport del darrere per al conductor, dissenyat per permetre un fàcil suport a terra i assegurar un alt nivell de confort. El recobriment s'ofereix en diversos colors, a joc amb els del vehicle. El bagul de sota el seient, de gran capacitat, permet guardar-hi còmodament dos cascos jet amb visera o, com a alternativa, una bossa d'ordinador. Integrat en a l'escut interior també hi ha un pràctic i discret ganxo portabosses retràctil. **DdG**

Piaggio estén el concepte Mp3

”TÈCNICA Doble roda davantera

Amb una roda davantera de 13 polzades (pneumàtics 110/70) i una distància d'eixos continguda, per sota dels 1.450mm, el Piaggio Mp3 Yourban respon ràpidament en els canvis de direcció, resulta veloç en les plegades i precis en la fase d'entrada i de pas per revolt. Aquestes característiques el converteixen en un escúter extremadament eficaç en els recorreguts urbans i metropolitans, on gràcies a la doble roda davantera no té rivals en termes de seguretat activa. A més té la capacitat de poder aturar-se sense que el pilot hagi de recolzar un peu a terra.

PIAGGIO MP3 YOURBAN 300 IE ERL



Diari de Girona



Nou Touran. Més tecnologia, més seguretat, més confort per als teus.

Amb equipament nou:

- Fars Bi-Xenó autodireccionals amb llum diürna LED • ESP, ABS, EDS, ASR i MSR • Sastre panoràmic • Nou Park Assist 2.0
- Càmera de visió posterior • Tercera fila de seients • Ràdio-CD RCD 510 amb pantalla tàctil, carregador de 6 CD i lector d'imp3
- Light Assist • Llums antiboira davanter amb llum de gir • Climatronic Bi-Zona • Ordinador de bord Premium en color
- Radionavegador RNS 510 amb disc dur de 30 GB • Tempomat • Assistent d'arrencada en pendents • Llantes d'aliatge de 17"
- Preinstal·lació de telèfon VW Universal Bluetooth • Connexió multimèdia Media-In amb USB • Suspensió esportiva
- Alarma antibaterí volumètrica

Gamma nou Touran: consum mitjà (l/100 km): de 5,1 a 6,8. Emissió de CO₂ (g/km): de 132 a 159.

Nou Touran



Autopodium

Ctra. Sta. Coloma de Farners, 59
Tel. 972 406 306 - 17005 Girona

Autopodium

Ctra. Roses, 4
Tel. 972 671 211 - 17600 Figueres

Autopodium

Ctra. de Girona, 203
Tel. 972 327 320 - 17220 Sant Feliu de Guíxols

Autopodium

Av. Catalunya, 2
Tel. 972 307 810 - 17253 Mont-Ras (Palafregell)

CITROËN **select**

VEHICLES D'OCASIÓ



> Totes les marques i models > Finançament a la seva mida > Vehicles totalment revisats > Garantia Selecció XXI



CITROËN DS3 THP
150 CV TCH.
Any 2010 **18.200 €**



CITROËN C4 COUPE
1.6 HDI 92 CV COLLECTION
Any 2009 **11.500 €**



CITROËN C4
1.6 HDI 92 CV COLLECT.
Any 2008 **11.500 €**



CITROËN C4 SEDAN
1.6 HDI 110 CV EXCLUSIVE
Any 2008 **15.500 €**



CITROËN C4 PICASSO
2.0 HDI 135 CV CMP EXCL.
Any 2008 **18.400 €**



CITROËN C8
2.0 HDI 120 CV PREMIER
Any 2007 **17.400 €**



CITROËN JUMPY
2.0 HDI FURGÓ
Any 2006 **9.500 €**



BMW 116D
5P 116 CV
Any 2009 **17.300 €**



OPEL ASTRA
1.7 CDTI 100 CV
Any 2007 **10.300 €**



SEAT IBIZA
1.9 TDI 105 CV
Any 2009 **11.000 €**



SEAT IBIZA
1.4 TDI 80 CV
Any 2006 **7.500 €**



OPEL CORSA
1.3 CDTI ECO 74 CV 5P
Any 2010 **9.800 €**



CITROËN C3 PLURIEL
HDI 70 CV COOL
13.900 €



CITROËN NOU C3
1.4i 75 CV LX
11.500 €



CITROËN XSARA PICASSO
HDI 110 CV LX PLUS
14.500 €



CITROËN NOU C4
HDI 110 CV CMP EXCLUSIVE
24.500 €

G A R A G E
A N D R E U

C/ Antoni Barnés i Gultresa, 8 • Tel. 972 206 808 • GIRONA
Ctra. Palafrugell-Palamós • Tel. 972 302 825 • MONT-RAS
Ctra. Sant Joan de les Abadesses, 120 • Tel. 972 270 994 • OLOT
info@garageandreu.com • www.garageandreu.com



G2 VEHICLES D'OCASIÓ CERTIFICATS

Àngel Blanch té cotxes perfectes per a tu, perfectes per a tothom



**Audi A3
2.0 TDI
Any 2006**



**Citroën C-4 3 portes
1.6 HDI Collection
Any 07**



**Opel Zafira Enjoy
1.9 CDTI + DVD
Any 07**



**Renault Megane
1.5 DCI
Any 2009
Pocs Km.**



**Peugeot 207
1.4 HDI Confort
Any 2009
Pocs km. Varis colors**



**Renaut Clio 1.5 DCI
5 portes
Any 05**



**Opel Astra Enjoy
5 portes 1.6 Gasolina
Any 10**



**Opel Astra Energy 1.7 CDTI
Any 09**



**Opel Corsa C'Mon
1.3 CDTI Ecoflex
Any 10**



**Citroën C-2
1.1 gasolina Furio
Any 07**



**Opel Zafira 1.0 CDTI
Any 06**



**Ford Focus
1.6 gasolina
Any 04**



**Peugeot 107
1.4 HDI Urban
Any 08**



**Kia Cerato 2.0 CRDI
Any 06**



**Toyota Corolla
2.0 TD
Any 05**



**Opel Agila Cosmo
5 portes 1.3 CDTI
Any 06**

EL CANVI DE NOM NO ÉS INCLÓS AL PREU DELS VEHICLES

Grup Blanch
vehicles d'ocasió

FORNELLÀ, Ctra. Nacional 9, km 710 - Tel. 972 470 908
BANYOLES, Ctra. de Mata 64 - Tel. 972 594 066
BLANES, Avinguda Clavià 92 - Tel. 972 325 053
CLOT BLANCAITO 2008, Av. Europa 1-3 / Tel. 972 281 404
CONCESSIONARI ESPECIALITAT PER KODIAK I PRODIGE



Principals avantatges que ofereix el programa G2

- Revisió de 50 punts abans de la seva expedició
- Preparació total de la mecànica i aparença externa
- 14 dies de compromís de canvi o 1.000 Km, excepte "Economy"
- Oferta de finançament personalitzada
- Prova del vehicle garantitzada el mateix dia

HoloVital **APRIMAMENT**

Aprimar-se definitivament d'una manera natural, ràpida i duradora.

La ciutat de **Girona** disposa d'un centre d'aprimament HoloVital. A través d'un mètode natural utilitzat a França des de fa 15 anys en més de 55 centres i basat en antigues tècniques orientals, HoloVital aconsegueix reduir el sobrepès sense patir gana i ajudant el pacient a incrementar el seu benestar general i el seu control d'ansietat.

HoloVital

El centre de tractaments naturals HoloVital va ser creat el 1994 a Barcelona per Ana Geli. A través d'un mètode completament natural utilitzat a França des de fa quinze anys en més de 55 centres i basat en antigues tècniques orientals, HoloVital aconsegueix reduir el sobrepès.

Des de setembre de 2003 HoloVital s'ha establert a **la ciutat de Girona, al carrer Pare Maria Claret, 14 2n 2a**, des de l'abril de 2005 també els ofereixen les seves instal·lacions, on Patricia Ribera i el seu equip ja han solucionat el problema de sobrepès de molts homes i dones.

El mètode

És un mètode molt antic en les societats orientals, que hem adaptat al sistema alimentari d'Occident. És un tractament tàctil, basat en antigues tècniques orientals que consisteix en lleugeres pressions digitals sobre punts concrets del cos; no s'utilitzen ni agulles ni medicaments ni aparells. Activem els punts reflexos d'un òrgan i regulem el funcionalment de tot l'organisme mitjançant aquests punts.

Amb aquestes sessions, s'aconsegueix treure la gana, l'ansietat i regular l'organisme perquè realitzi millor totes les seves funcions. Durant el tractament millora la pell, el cabell, les ungles, la persona dorm millor, es normalitzen els paràmetres de colesterol i de glucosa, si estan alterats, i en els casos de menopausa es redueixen notablement les sufocacions, així com els dolors articulars.

Com a complement a la digitopuntura, és necessari seguir una die-

ta sana que cobreixi totes les necessitats nutritives amb el mínim aport de greixos.

Una dieta que, com que es treuen l'ansietat i la gana, no costa gens de seguir, sense carències, rumiada perquè la persona mantingui un to anímic òptim. Es proporciona una llista d'aliments naturals de la dieta mediterrània que inclouen fruita, verdura, carn i peix; tot triat i combinat en funció del tipus de pacient.

Els resultats

Depenent de cada cas el pacient pot sotmetre's a un tractament curt (de 4 a 6 setmanes) en el qual és possible perdre entre 8 i 10 quilos, o un de llarg (de 9 setmanes) en el qual es poden reduir de 15 a 18 quilos, sempre seguit d'una fase de manteniment de 3 setmanes, que tenen com a finalitat estabilitzar el pes adquirit. Finalitzat el procés, vostè podrà tornar a menjar normalment sense guanyar pes.

És un tractament que poden se-



guir dones (fins i tot aquelles que es troben en període postpart—sempre i quan no estiguin al·lactant—), homes i nens a partir dels 18 anys d'edat, sense contraindicacions. Amb dietes adaptades a persones amb diabetis o vegetarianes.

Es tracta d'un mètode que té en compte el binomi cos-ment, ajudant els pacients a incrementar la seva autoestima, el benestar general i el control d'ansietat. Per a HoloVital, el més important és la salut de la persona.

A HoloVital Aprimament, els resultats són ràpids i duradors. Les nostres tècniques són saludables. Ajudem a portar un control sobre el cos,

i, el que és més important, a trobar-se més dinàmic i amb més ganes de viure.

HoloVital té les seves instal·lacions situades al c/ Pare Maria Claret, 14 2n 2a. Aquesta és una bona opció per a aquelles persones que es vulguin aprimar sense passar-ho malament ni patir gana, i a la vegada gaudir d'un bon estat de salut i optimisme.



HoloVital té unes modernes instal·lacions al mateix centre de la ciutat de Girona.



Patricia Ribera Riera
Directora

HoloVital **APRIMAMENT**

Un mètode desenvolupat a França per un prestigiós especialista, basat en antigues tècniques orientals

Com aprimar-se i mantenir-se amb un mètode natural, agradable, eficaç i durador. Es poden perdre de 15 a 18 kg en 9 setmanes.

- Sense passar gana • Sense agulles • Sense medicaments ni altres productes
- Sense patir depressions. Amb massatges, digitopuntura i una alimentació equilibrada basada en principis energètics.

☎ **972 20 53 35** - Fax: **972 41 01 87**

C/Pare Maria Claret, 14, 2n 2a - 17002 GIRONA



**Primera
visita
gratuïta**